

“Όσοι ήσαν πλησίον εις τὰς δύο φίλας συνεμάχισαν με τὴν λαίδην Βλάγκουδ, διὰ τὸ ὑποχρεώσασθαι τὴν φίλην τῆς νὰ ὀμιλήσῃ.

— Καὶ ἂν ἀκόμη καταστραφῇ τὸ σχέδιον μιᾶς ἐκπλήξεως, ποῦ σὰς ἐτοιμάζω;

— Ἄς λείψῃ ἡ ἐκπλήξις! τῆς ἐφώναζαν.

— Καὶ ἂν ἀκόμη αὐτὴ ἡ ἐκπλήξις ἦτο γιὰ σένα προωρισμένη, Μαίρη;

Ἡ τελευταία ἐδίστασεν. Ἄλλα ὑπερίσχυσε πάλιν ἡ περιέργειά της.

— Καὶ ἂν ἀκόμη ἦτο γιὰ μένα! ἀπήντησεν.

— Λοιπὸν! τόσον τὸ χειρότερον διὰ σέ! ἀνέκραξεν ἡ λαίδη Στάγγωπ με ζωηρὰν φωνήν. Σὰς εἰδοποιῶ μόνον ὅτι πρέπει πάλιν νὰ ἐπανέλθωμεν εἰς τὸν Σουρκοῦφ.

— Ἄς ἐπανέλθωμεν εἰς τὸν Σουρκοῦφ! τῆς εἶπαν ἐν χορῷ ὅλοι.

— Ἴδου λοιπὸν περὶ τίνας πρόκειται! γνωρίζω πόσον ἀγαπᾷς τὸ πιάνο, Μαίρη! γνωρίζω, ἂφ' ἑτέρου, ὅτι δὲν σοῦ εἶνε εὐκόλον νὰ ἔχῃς πιάνο πραγματικῶς καλὸ ἐδῶ, καὶ σοῦ εἶχα ὑποσχεθῆ νὰ σοῦ φέρω ἓνα. Δι' αὐτὸ, ὄλιγον καιρὸν πρὶν φύγω ἀπὸ τὴν Ἀγγλίαν, ἔκαμα ἓνα ταξειδάκι ἕως τὴν Γαλλίαν, διὰ νὰ δοκιμάσω πιάνο. . . Ἄχ! ἀγαπητῆ μου! δὲν ἔχεις ἰδέαν με πόσῃ τελειότητῃ αὐτοὶ οἱ Γάλλοι κατασκευάζουν τὰ πιάνο!

Εἶδα ἄπειρα, καὶ, εἰς κάθε κατάστημα ποῦ ἐπήγαινα, μοῦ ἤρχετο διάθεσις νὰ τ' ἀγοράσω ὅλα. Μὴν ἀνησυχῆτε, δὲν ἔκαμα αὐτὸ τὸ πράγμα. Ἐπὶ τέλους, μίαν ἡμέραν, εὐρήκα δύο πολὺ καλλιτέρα ἀπὸ τὰ ἄλλα, καὶ εἶπα νὰ μοῦ τὰ κρατήσουν. . . Τὸ ἓνα ἦτο προωρισμένον διὰ σέ, καὶ τὸ ἄλλο δι' ἐμέ.

Ἡ λαίδη Βλάγκουδ ἐπήδησεν εἰς τὸν λαιμὸν τῆς φίλης τῆς καὶ τὴν ἐφίλησεν:

— ὦ! Λίλη μου! τί καλὴ ποῦ εἶσαι, νὰ κοπιᾷσῃς τόσον πολὺ διὰ νὰ μ' εὐχαριστήσῃς! Ἄλλα τί δυσκολίας ποῦ θὰ ἔχῃ ἡ μεταφορά των! Ἀληθινά, τίποτε δὲν σὲ σταματᾷ εἰς τὰς ἀποφάσεις σου! Δὲν ἠλλαξες διόλου... τὸ βλέπω!

— Ἀλλοίμονον, Μαίρη! μὴ μ' εὐχαριστῆς ἀκόμη. Δὲν γνωρίζω ἂν θὰ δυνηθῶ ποτὲ νὰ σοῦ φέρω αὐτὸ τὸ ἐνθύμιον.

— Καὶ διατί;

— Διότι δὲν τὰ ἔχω πλέον τὰ πιάνο. Μοῦ ἔκαμαν λόγον διὰ τὰς δυσκολίας, κ' ἐγὼ ἐνόμιζα ὅτι τὰς εἶχα προβλέψῃ ὅλας. Τὰ πιάνο, τὰ τεράστια πιάνο με τὴν οὐρά, ἐταξείδιεσαν φασικωμένα με σκεπάσματα σὰν μωρὰ παιδιὰ, κ' ἐπήγαινα συχνὰ μόνη μου νὰ ἐξακριβώσω ὅτι ἦσαν εἰς καλὴν κατάστασιν. Ὅλα ἐπήγαιναν λαμπρὰ καὶ εἶχα βασιμῶς ἐλπίδας ὅτι δὲν εἶχαν πάθῃ τίποτε, ὅταν ἔξαφνα μᾶς ἐπίασεν ὁ Σουρκοῦφ, καὶ ὁ-

λα τὰ ἐμπορεύματα τῶν πλοίων μας ἔπεσαν εἰς τὰ χέρια του. . .

— Ἄχ! καίμην Λίλη! ἀνέκραξε καταλυμένη ἡ σύζυγος τοῦ διοικητοῦ, σ' εὐχαριστῶ ὁπωσδήποτε, σὰν νὰ τὸ εἶχα λάβῃ... ἀλλὰ, τί δυστυχία! καὶ τὸ δικό σου πιάνο, καὶ τὸ δικό μου, εἶνε χαμένα τώρα διὰ παντός!

— Ὅχι, ἐλπίζω ἀκόμη ὅτι θὰ τὰ λάβωμεν.

— Πῶς αὐτό;

— Ὁ Σουρκοῦφ εἶδε καὶ συνεπάθησε τὴν λύπην μου, καὶ με τὴν τραχεῖαν φωνήν του, τὴν συνεισισμένην με τὰ ναυτικὰ προστάγματα, τὴν ὁποίαν ἔκαμε γλυκυτέραν πρὸς χάριν μου, εἶπε: «Κυρία σὰς δίδω τὸν λόγον τῆς τιμῆς μου ὅτι θὰ κάμω πᾶν τὸ δυνατόν διὰ νὰ πᾶρω ἐγὼ τὰ πιάνο σας, καὶ θὰ ἔλθω αὐτοπροσώπως νὰ σὰς τὰ φέρω.»

— Αὐτὸ ἀκριβῶς, ἀνέκραξεν ἡ λαίδη Βλάγκουδ, εἶχα παρακαλέσῃ τὸν κύριον Κλαθαγιάν νὰ τοῦ εἰπῇ...

Εἰς ὅλων τὰ χεῖλην ἐφάνη μειδιάμα δυσπιστίας, καὶ μάλιστα μερικοὶ γέλωτες, οἱ ὁποῖοι κατεστάλησαν ἀμέσως ἀκολουθῶν κάποιος ἐτόλμησε νὰ προσθέσῃ:

— Ἄχ! κυρία μου, προτιμότερον εἶνε νὰ μὴ συλλογιζέσθε πλέον τὰ πιάνο σας, διότι ὁ λόγος ἐνὸς καταδρομῆως δὲν ἠμπορεῖ νὰ ἔχῃ καμμίαν ἄξιαν.

— Κ' ἐγὼ, κύριον, εἶπεν ἡ λαίδη Στάγγωπ, φρονῶ ὅτι ὁ λόγος τοῦ Σουρκοῦφ ἀξίζει ὅσον ὁ λόγος τοῦ τελειοτέρου μεταξὺ ὑμῶν εὐπατρίδου. Διατηρῶ λοιπὸν τὴν πεποίθησιν ὅτι αὐτὸς ὁ καταδρομῆως, ἐκτὸς ἂν εὐρεθῇ ἐνώπιον τοῦ ἀδυνάτου γενέσθαι, θὰ μοῦ ἐπιστρέψῃ τὰ πιάνο μου.

— Κ' ἐγὼ προτιμῶ νὰ διατηρήσω αὐτὴν τὴν ἐλπίδα, εἶπεν ἡ λαίδη Βλάγκουδ με ἓνα θλιβερὸν στεναγμὸν...

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΣ'

Ο ΛΟΓΟΣ ΤΟΥ ΚΑΤΑΔΡΟΜΕΩΣ

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἠκούσθη μία μεγάλη βοή φωνῶν, ἐρχομένη ἀπὸ τὸν κῆπον. Κάποιος εἶχεν ἔλθῃ, καὶ ἀνήγγελλεν ὅτι τρία νέα πλοῖα ἐφαίνοντο πλησιάζοντα πλησίον πρὸς τὴν ξηρὰν.

— Εἶνε ἀράγε πολεμικά; ἠρώτησεν ὁ διοικητής.

Ἡ ἀπάντησις εἰς αὐτὴν τὴν ἐρώτησιν δὲν ἦτο εὐκόλος, διότι δὲν διεκρίνοντο ἀκόμη οὔτε τὸ σχῆμα οὔτε ἡ σημαία τῶν πλοίων.

— Ἄν ἐπηγαίναμεν ἕως τὸν λιμένα; ἐπρότεινε ἡ λαίδη Στάγγωπ.

— Αὐτὸ εἶνε λαμπρὰ ἰδέα! πᾶμε εἰς τὸν λιμένα! ὑπεστήριξαν αἱ ἄλλαι κυρίαί, αἱ ὁποῖαι ἄλλο δὲν ἤθελαν παρὰ νὰ ἰκανοποιήσουν τὴν περιέργειάν των.

Μ' ὅλας τὰς ἀντιρρήσεις, τὰς ὁποίας ἔκαμαν διὰ τὸν τύπον οἱ ἄνδρες καλεσμένοι, διότι καὶ αὐτοὶ εἶχαν ὄσσην καὶ τὸ

γυναικεῖον κόμμα ἐπιθυμίαν νὰ ἰδοῦν τι συνέβαινε, γενικῶς συνωστισμὸς ἔγινε πρὸς τὸ ἱματιοφυλάκιον. Καὶ μετ' ὀλίγον ὄλοι αἱ ὠραῖαι κεφαλαί, ὄλοι οἱ ριγηλοὶ ὤμοι, ἐξηφανίσθησαν κάτω ἀπὸ σάλια καὶ σαλάκια καὶ μαντίλλιες, καὶ οἱ καλεσμένοι τοῦ διοικητοῦ, με τὴν λαίδην Στάγγωπ ἐπὶ κεφαλῆς, ἐνθουσιασμένοι με αὐτὸ τὸ πρωτότυπον ἐπεσόδιον, ἐξελίγησαν διὰ τὸν λιμένα, ἐν πομπῇ καὶ παρατάξει.

Ἡ αὐγὴ, ἡ ὁποία μόλις ἐφεγγεν ἐκείνην τὴν στιγμὴν, περιεκάλυπτε με ἀμυδρὸν φῶς τὴν ἰδιόρρυθμον ἐκείνην παρέλασιν. Καί, ὅταν ἐφθασαν εἰς τὴν παραλίαν, ἠδυνήθησαν νὰ διακρίνου, εἰς ἀπόστασιν τριῶν μόλις μιλίων, τρία ἀκίνητα πλοῖα, τὰ ὁποῖα προέβαλλον, εἰς τὸν ὠχροῦσαν οὐρανόν, τὴν κομψὴν σκιαγραφίαν τῶν σκαφῶν των καὶ τῶν ἰστίων των, τὰ ὁποῖα συνεστέλλοντο δι' ἐπιτηδεῖον χειρισμοῦ.

— Εἶνε τὰ πλοῖα τοῦ Σουρκοῦφ! ἀνέκραξεν ἡ λαίδη Στάγγωπ με ἐκπλήξιν καὶ ἀπορίαν.

— Εἶσθε βεβαία, μυλαίδη; ἠρώτησεν ὁ διοικητής.

— Βεβαιότατη. Τὰ ἀγνωρίζω τώρα εἰς τὴν ἐντέλειαν. Ἐκεῖνο, εἰς τὸ μέσον, εἶνε ὁ Βρυκόλαξ, δεξιᾶ εἶνε ἡ Ἁγία Ἄννα καὶ ἀριστερᾶ ἡ Ἑλπίς.

— Καὶ διατί ἔρχονται εἰς τὴν Μαδρὰς; ἠρώτησε κάποιος.

— Ὁ Σουρκοῦφ, χωρὶς καμμίαν ἀμφιβολίαν, θέλει νὰ μὴ χάσῃ τὴν εὐκαιρίαν τῆς ἀναχωρῆς τοῦ πολέμου, διὰ νὰ συγκοινωνήσῃ με τὴν ξηρὰν.

— Πραγματικῶς ἔχουν ὑψώσῃ τὴν λευκὴν σημαίαν.

— Καὶ ὁμῶς μένουσιν εἰς σεβαστὴν ἀπόστασιν.

— Δὲν ἠμποροῦν μόλαταῦτα νὰ ἔλθουν πλησιέστερα, διότι ἡ Μαδρὰς ἔχει τὰ φυσικὰ τῆς ὀχυρώματα ἢ παραλία τῆς εἶνε τριγυρισμένη ἀπὸ ρηχὰ καὶ ἀπὸ οὐρτεῖς, ὅπου τὰ μεγάλα πλοῖα δὲν εἶνε δυνατόν νὰ προχωρήσουν χωρὶς κίνδυνον. (Ἐπειτα συνέχισεν) ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

ΣΚΕΨΙ ΠΑΙΔΙΟΥ

Πόσες φορὲς, ὦ θάλασσα Φαληρική, σὲ πῆρα γιὰ ἓναν καθρέφτη οὐρανοῦ, γιὰ μιὰ χαρὸς πηγὴ, Κ' ἔσκηψα σὰ γιὰ νὰ σὲ πᾶ, κ' ἀσάπιστη μὴ λύρα Κάθε σου κύμα ἀργόπαιζε κ' ἓνα θεϊκὸ βιολεῖ. Μ' ἀπὸ προχθὲς ποῦ μάνιωσες, καὶ μέσα στὰ βαθεῖά σου Βούλιαξες με τὴ βάρκα του τοῦ γέρο ναυτῆ - ὦϊμέ! Τοῦ κόκκου ξετυλίγεις μου ἔσανά τὴν ὀμμορφίαν σου, Σὲ φεύγω σὰν τὴ φόνισσα καὶ σὰν τὴ νύχτα ἐσέ! ΚΩΣΤΗΣ ΠΑΛΑΜΑΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΜΟΝΟΝ ΠΕΝΘΟΣ

Ἐἰς ὅλην τὴν Ἑλλάδα, καὶ ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα εἰς τὸ Πανελλήνιον. Δὲν εἰςεύρω τί ἀκριβῶς ἔγινεν εἰς τὰς ἄλλας πόλεις, ἀλλὰ θὰ σὰς εἶπω μόνον τί ἔγινεν ἐδῶ εἰς τὰς Ἀθήνας. Μετὰ τὰς πρώτας εἰδήσεις περὶ τῆς καταστροφῆς, πρὸς τὸ βράδυ τῆς Τρίτης, ἐξεδηλώθη ἡ λύπη καὶ ἡ ἀγανάκτησις. Ὅμιλοι πολιτῶν, εἰς τὰ κέντρα, ἐσχολίαζαν ἐξημμένοι τὰ ἴσασια τηλεγραφήματα. Ὅμας δημοσιογράφων περιήλθε τότε τὰ θέατρα καὶ παρεκάλεσε τοὺς θιασάρχας νὰ ἀβάλουν τὰς παραστάσεις. Τὸ ἐδέχθησαν προθύμως οἱ θιασάρχαι καὶ τὴν ἐσπέραν ἐκείνην ὅλα τὰ θέατρα ἐκλείσαν. Ἐσιώπησαν ἐπίσης αἱ μουσικαὶ τῶν καφετειῶν καὶ δὲν ἐλειτούργησαν οἱ κινηματογράφοι. Ὁ κόσμος, μὴ ἔχων ποῦ νὰ ὑπάγῃ, ἐξεχύθη εἰς τὰς πλατείας καὶ κατέλαβε τὰ καθίσματα. Εἰς τὴν πλατείαν τοῦ Συντάγματος δὲν ἠμποροῦσεν νὰ ριχθῆς βελόνι. Ἐκεῖ τότε ἦλθεν ἀπὸ τὴν Ὀμόνοιαν μία διαδήλωσις, ἐστάθη εἰς τὸ μέσον τῆς Πλατείας, καὶ πολλοὶ ῥήτορες ἔλαβον τὸν λόγον, κ' ἐθρήνησαν τὴν συμφορὰν, κ' ἐκαυτηρίασαν τοὺς δράστας, καὶ τὰ ἔβαλαν με τὴν Κυβέρνησιν, καὶ ἐκεραύνωσαν τοὺς πολιτικούς μας. Ἐπειτα ἡ διαδήλωσις διελύθη καὶ οἱ πολῖται βαρυνθέντες ἐπέστρεψαν εἰς τὰ σπίτια των. Τὴν ἄλλην ἡμέραν ἐπανελήθησαν τὰ ἴδια. Συλλαλητήρια, ψηφίσματα, τηλεγραφήματα, ὅλα τὰ μαγαζεῖα καὶ ὅλα τὰ θέατρα κλειστά. Τὴν Πέμπτην ἔγινε τὸ μεγάλο Μνημόσυνο ὑπὲρ τῶν θυμάτων εἰς τὴν Μητρόπολιν. Ἐχοροστάτησεν ὁ Μητροπολίτης, καὶ οἱ φανοὶ τῆς πόλεως ἦσαν ἀναμμένοι καὶ σκεπασμένοι με μαῦρα κρέπια, ἐνῶ οἱ καμπάνες ἐθρηνολογοῦσαν ὅπως τὴν μεγάλην Παρασκευὴν. Καὶ αἱ σημαὶ ἐφεραν πένθος, καὶ πολλοὶ ἄνθρωποι ἐπίσης. Τὸ βράδυ πάλιν τὰ θέατρα κλειστά καὶ αἱ διασκεδάσεις ὄλοι κατηργημένοι. Τρεῖς ἡμέραι ἐπέρασεν ἔτσι με λόγους, με προσευχὰς καὶ με θρήνους. Ἐπειτα... ἐξημέρωσεν ἡ Παρασκευὴ. Οὔτε λόγοι, οὔτε μνημόσυνα, οὔτε τίποτε. Τὰ θέατρα ἤνοιξαν καὶ ἡ πόλις ἀνέλαθε τὴν συνήθη τῆς ὄψιν. Ἐνόμιζες ὅτι ἔξαφνα ἐλησμονήθησαν ὅλα. . . Καὶ ἡ θλιβερὰ ἐορτὴ τοῦ πένθους ἐτελείωσε.

Ναί, ἀγαπητοί μου, τὸ πένθος ἐτε-

λείωσε. Καὶ ἦτο τὸ μόνον πράγμα, τὸ ὁποῖον εἶχαμεν νὰ προσφέρωμεν εἰς αὐτὴν τὴν περίστασιν. Πένθος, μόνον πένθος, καὶ τίποτε ἄλλο. Οὔτε πραγματικὴν βοήθειαν, οὔτε προστασίαν, οὔτε ἐκδίκησιν. Διατί; Διότι εἴμεθα ἀνίσχυροί, μικροί, ἀδύνατοι. Διότι δὲν ἔχομεν τὰ μέσα. Διότι δὲν ἔχομεν οὔτε στόλον, οὔτε στρατόν. Διότι δὲν ἔχομεν χρήματα νὰ κάμωμεν. Καὶ διότι ἀκόμη δὲν ἔχομεν καμμίαν ἄλλην ἠθικὴν δύναμιν, καμμίαν ἄλλην ἠθικὴν ὑπεροχὴν, παρὰ μόνον τὸ νομὰ μας καὶ τὴν δόξαν ὅτι καταγάμεθα ἀπὸ τοὺς ἀρχαίους Μαραθωνομάχους. Ἐνομίσαμεν, ὅτι αὐτὸ θὰ μᾶς ἀρκοῦσε, καὶ ἀμέριμνοι πάντοτε ἐκάμαμεν ἓνα Κράτος ἀδύνατον καὶ ἀκατάρτιστον, αἰωνίως ἀνέτοιμον, αἰωνίως ἀπροετοίμαστον. Καὶ τὸ Κράτος αὐτὸ δὲν ἔχει τὴν δύναμιν οὔτε νὰ ὑπερασπισθῇ τοὺς ἀδελφούς μας οὔτε νὰ ἐπιβάλῃ τὰ δίκαια μας. Δι' αὐτὸ, εἰς τὴν περιστάσιν ποῦ ὠφείλαμεν νὰ ἔλθωμεν ἀρωγοὶ καὶ προστάται ἢ νὰ ἐπιπέσωμεν ὡς ἐκδικηταί, περιωρίσθημεν εἰς μνημόσυνα καὶ εἰς συλλαλητήρια, εἰς δάκρυα καὶ εἰς λόγια. Πένθος καὶ μόνον πένθος— τίποτε ἄλλο ἀπὸ πένθος.

Ἄ, πόσον αὐτὸ τὸ πράγμα εἶνε λυπηρὸν! Καὶ με πόσῃ ἐντροπῇ τὸ λέγομεν ἡμεῖς οἱ πρεσβύτεροι πρὸς τοὺς νεωτέρους! Διότι ἡμεῖς μόνον πταίομεν, οἱ πρεσβύτεροι! ἡμεῖς εἴμεθα ὑπεύθυνοι δι' αὐτὴν τὴν κατάστασιν, διὰ τὴν ἀδυναμίαν καὶ τὴν ἀχρησίαν τοῦ Κράτους μας. Σεῖς δὲν ἐκάματε τίποτε ἡμεῖς τὰ ἐκάμαμεν ὅλα. Ἡ διαγωγὴ μας ὑπῆρξεν αἰτία ὅλης αὐτῆς τῆς συμφορᾶς. Δὲν ἐφέρθημεν καλὰ ὡς πολῖται, δὲν ἐδείξαμεν ὄσσην ἔπρεπε αὐτὰπάρνησιν καὶ φιλοπατρίαν. Ἐκυττάσαμεν τὸ ἀτομικὸν μᾶς συμφέρον κ' ἐθυσιάσαμεν εἰς αὐτὸ τὸ συμφέρον τοῦ Κράτους. Ἐφάγαμεν τὰ δημόσια χρήματα, τὰ ἐσπαταλήσαμεν ἐδῶ κ' ἐκεῖ, ποτὲ δὲν τὰ ἐχρησιμοποίησαμεν ἐκεῖ ὅπου ἔπρεπε. Ὅλον τὸ λάθος εἶνε ἰδικόν μας, τῶν πρεσβυτέρων. Σεῖς δὲν ἐκάματε ἀκόμη τίποτε. Εἶσθε νέοι ἀκόμη καὶ τώρα εἰσέρχεσθε εἰς τὴν ζωὴν. Ἀκόμη δὲν ἐγίνετε πολῖται—πολίται μὴ γνώμη, με βαρύτερα, με ψῆρον. Θὰ γίνετε μετ' ὀλίγον. Ναί, θὰ γίνετε. . . ἀλλὰ. . . προσέξτε νὰ μὴ μᾶς μιμηθῆτε! Διότι τότε θὰ χαθῆ καὶ ἡ τελευταία ἐλπίς. Ναί ἂν καὶ ἡ νέα γενεὰ φανῇ τόσον ἀριλόπατρις, τόσον ἐγωῖστριά, τόσον ἀμέριμνος, ὅσον καὶ ἡ παλαιά, —τετέλεσται! Ἑλλάς ἐλευθέρη δὲν θὰ ὑπάρξῃ εἰς τὸ μέλλον. Νὰ τὸ βάλετε αὐτὸ καλὰ, καλὰ, εἰς τὸν νοῦν σας καὶ νὰ ξεῦρετε, ὅτι ἀπὸ τῆς διαγωγῆς σας περιμένεται ἡ σωτηρία. Ὑπάρχει ἀκόμη καιρὸς, δὲν ἐχάθη ἡ τελευταία ἐλπίς. Καὶ ἡ τελευταία ἐλπίς εἶσθε σεῖς—οἱ νέοι. Νὰ συνεθίσσετε

ἀπὸ τώρα νὰ θεωρῆτε τὸ συμφέρον τῆς πατρίδος ἀνώτερον ἀπὸ τὸ ἰδικόν σας. Νὰ μὴν ἀναπαύεσθε με τὴν ἰδέαν, ὅτι κατάγεσθε ἀπὸ τοὺς Μαραθωνομάχους, ἀλλὰ νὰ θελήσετε νὰναπτύξετε καὶ σεῖς τὰς ἀρετὰς τῶν ἀρχαίων ἐκείνων πολιτῶν. Αὐτὸ εἶνε τὸ πᾶν. Καὶ ὅταν θὰ μεγαλώσουν εἰς τὸν τόπον μας πολῖται με αὐτὸ τὸ πρόγραμμα, νὰ ἰδῆτε πῶς τὸ Κράτος θὰ μεγαλώσῃ ὡς ἐκ θαύματος καὶ θὰ ἰσχυροποιηθῇ καὶ θὰ γίνῃ σεβαστὸν ἀπὸ ὅλους, καὶ θὰ εἶνε ἱκανὸν ἐν ἀνάγκῃ νὰ ἐπιβληθῇ, νὰ προστατεύσῃ, νὰ πατάξῃ.

Τώρα, βλέπετε, ἐξ αἰτίας μας εἶνε ἀνίκανον. Πένθος καὶ μόνον πένθος. . . Σεῖς οἱ νέοι θὰ κάμετε νὰ λήξῃ πραγματικῶς αὐτὸ τὸ πένθος καὶ νὰ τὸ διαδεχθῆ ἡ ἐθνικὴ χαρὰ: — ἐὰν θὰ εἰσθε καλοὶ πολῖται. Μ' ἐννοεῖτε. . .

Σὰς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΑΝΘΑΚΙΑ Ἀνθάκια ποῦ σὰς πέταξαν, Νωπιά, μισανοιγμένα, Μόλις καὶ τίς ἀπάρθενες Σχορπίσαστε εὐωδιές, Ὡ παραγνωρισμένα μου Καὶ καταφρονεμένα, Πόσες δὲν μοιάζουσι με σὰς Ψυχούλες καὶ καρδιές! . . .

ΑΠΟΜΝΗΜΟΝΕΥΜΑΤΑ ΕΝΟΣ ΙΠΠΟΠΟΤΑΜΟΥ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ' (Συνέχεια)

Ὁ Βασιλεὺς τῶν Χοιρομηριῶν δὲν ἐκρατεῖτο καὶ αὐτὸς ἀπὸ τὴν ἰλαρότητα: — Ἄ! ἄ! αὐτὸς ὁ Τζέφ! Μονάχα αὐτὸς μποροῦσε νὰ τὸ σοφισθῇ! . . . Ἐμ- πρὸς, ποῖος ἔχει σειρά τώρα; Ποῖος θὰ μᾶς πῇ ὅτι αὐτὸ τὸ χαριτωμένον ζῶον εἶνε καγκουροῦ ἢ στρουθοκάμηλος; Καὶ σὺ, Τζίννη μου, πῶς τὸ ἐπαθες, ἀληθινά, κ' ἐπήρες αὐτὸν τὸν ἱπποπόταμον γιὰ ἐλέφαντα;

— Ἴπποπόταμο, ἤθελα νὰ εἰπῶ, ἐσπευσε νὰ διορθώσῃ ἡ κομψὴ κυρία, ἐνῶ ἐκοκκίνιζε λιγάκι ἐλάθεψε ἡ γλῶσσά μου!

— Εἶνε ἱπποπόταμος! ἀνεβόησεν ὁ Μπέν, με χοροπηδητά. ὦ! Μάτζη! ἀδελφούλα μου, τὸ ἄκουσες;

— Ναί, τὸ ἄκουσα, Μπέν! . . . Τί εὐτυχία!

Καὶ τὰ δύο παιδάκια ἐπιάσθησαν ἀπὸ τὰ χέρια καὶ ἄρχισαν νὰ πηδοῦν καὶ νὰ χορεύουν (*) ἀπὸ τὴν ὑπερβολικὴν χαρὰν των, ἐνῶ ὁ κόσμος τῶν περιέργων, τὸν

(*) Ἴδε εἰκόνα προηγ. φύλλου, σελ. 285.

όποιον πάντοτε οι αστυφύλακες και οι ναύται δεν άφιναν να πλησιάση, έγελοῦσε και αυτός, χωρίς να γνωρίζη τὸ αἴτιον.

Ο καλὸς μου πλοίαρχος Στίκ εὐρῆκε τὴν εὐκαιρίαν διὰ νὰ πλέξη τὸ ἐγκώμιόν μου και νὰ παραστήσῃ διὰ μακρῶν εἰς τοὺς φίλους του «τὰ προτερήματα τῆς καρδίας μου και τοῦ πνεύματός μου», με τὸσον ὑπερβολικοὺς ἐπαίνους, ὥστε ἐγὼ, κόκκινος ἀπὸ τὴν μετριόφρονα ἐντροπήν μου, με χαμηλωμένα μάτια, τὸν ἐδάγκασα ἀπαλά-ἀπαλά στὸ μανίκι και τὸν ἐτραβοῦσα διὰ νὰ τὸν κάμω ἐπὶ τέλους νὰ βάλῃ τελείαν εἰς τὰ λιθανίσματά του.

Δὲν τὸ κατώρθωσα ὅμως, διότι αὐτὸς ἐξηκολούθησε :

— Ο Κολίβριος ὄλα τὰ ἔνοσεῖ, ὁ Κολίβριος εἶνε ἡ ἡμερότης προσωποποίηση μὲν... Δὲν γνωρίζω πῶς τὸν ἐδίδαξε ὄλα αὐτὰ ποῦ ξεύρει και κάμνει, γνωρίζει ὅμως περισσότερο διασκεδαστικὰ παιγνίδια, παρὰ ἂν τὸν εἶχαν γυμνάσῃ εἰς κανὲν ἱπποδρόμιον. Αὐτὸς δὲν εἶνε ἱπποπόταμος!

— Νὰ τα πάλιν! διέκοφεν ὁ κ. Κορνρόζ, τώρα δὲν εἶνε οὔτε ἱπποπόταμος αὐτὸς ὁ ἱπποπόταμος!

— Καλὰ τὸ ἔλεγα ἐγὼ! ἐκραύγασεν ὁ Τζέφ. Εἶνε ρινόκερος...

— Δὲν εἶνε ἱπποπόταμος, εἶπα! ἐπρόσθεσε ὁ ἄξιος πλοίαρχος. Εἶνε θαῦμα τῆς Φύσεως!

Και ἔπειτα, ἔστρεψε πρὸς ἐμέ :

— Κολίβριε, αὐτὴ ἐδῶ εἶνε ἡ λαμπρὰ οἰκογένεια, διὰ τὴν ὁποίαν σὲ εἶχα προορίσῃ. Θὰ μ' εὐγνωμονῆς μίαν ἡμέραν, ποῦ σοῦ ἔδωσα τέτοιους κυρίους! Νὰ τοὺς ὑπηρετῆς με ζῆλον, περισσεράκι μου, και ν' ἀγαπᾶς πολὺ τὴν Ματζετούλα μου και τὸν Μπέν-μπενούλη μου,—ἐπρόσθεσε, χαϊδεύων με τὸ χέρι του τὰ κεφαλάκια τῶν δύο μικρῶν. Μ' ἐκατάλαβες, πουλάκι μου;

— Ω! βέβαια, εἶχα καταλάβῃ πολὺ καλά, και διὰ νὰ τὸ ἀποδείξω, ἐτέντωσα τὸν λαιμόν μου κ' ἐγλύφα ἀπαλά με τὴν ἄκραν τῆς γλωσσάρας μου τὰ χεράκια τῆς χαριτωμένης μελαχροινούλας με τὰ γαλανὰ μάτια και τοῦ γλυκοῦ ξανθούλη με τὰ μαῦρα μάτια και ἔπειτα, προσηλώνων εἰς τοὺς γονεῖς των βλέμμα γεμάτο ἀπὸ τρυφεράν εὐγνωμοσύνην, ἔκαμα με τὸ λάρυγγά μου ἕνα γλυκύτατον γλοῦ-γλοῦ.

— Ω! μπάριπα-Τώμη μου! ἀνε-

βόησεν ὁ μικρὸς Μπέν, ὄλος γέλια... Βελάζει σὰν πρόβατό!

— Κ' ἐμένα με γλύφει, ὅπως ὁ Δανὸς μας ὁ σκύλος, ὁ Τρίμπης! ἐφώναζε με γέλια ἡ Μάτζη. "Ω! τί χαριτωμένο ποῦ εἶνε αὐτὸ τὸ μικρούλακι μου! ὦχ! παππάκι μου! ὦχ! μπεμπεδάκι μου!

Και μοῦ ἔπιασε ἡ ὠραία ἐκείνη μικρούλα τὸ μούτρο μου με τὰ δύο τῆς χέρια, και μ' ἐφίλησε με μίαν τοῦση φιλάρα, ἐνῶ ὁ ἀδελφός τῆς μ' ἀγκάλιαζε ἀπὸ τὸν λαιμό.

Ἄλλα ἡ περισσότερον θορυβοποιὸς με τὸν ἐνουσιασμόν τῆς ἦτο ἡ κυρία Τζίννη.

— "Ω! ἐφώναζε κ' ἔλεγε ὁ ἐλέφας σου, Τώμη, ἤθελα νὰ πῶ ὁ ἱπποπόταμός σου, εἶνε ἕκτακτον ζῖον. Ποτέ μου δὲν εἶδα ζῖον με μᾶτι τὸσον ἀνθρωπινό! Δὲν τοῦ λείπει παρὰ ἡ λαλιά!

Και, ἀπὸ τὸν ἐνουσιασμόν τῆς, ἀνέμισε τὸσον νευρικὰ τὴν ὀμβρέλλαν τῆς, ὥστε, ὡς ποῦ νὰ πῆτε κύμινο, ὁ παναμάς τοῦ συζύγου τῆς και τὸ κασκέτο τοῦ πλοίαρχου ἐκυλίσθησαν κατὰ γῆς.

— "Ω! νὰ με συγχωρῆτε! εἶπε με περίλυπον τόνον... Πόσο λυπούμαι...

— Μ' ἕνα συμπάρο δύο τρυγόνια! ἤρχισε νὰ φωνάζῃ ὁ Τζέφ.

Ἄλλα δὲν ἐπρόφθασε κἂν ν' ἀποτελείωσῃ τὴν φράσιν του, διότι ἡ ὀμβρέλλα, ἀνατιναχθεῖσα πρὸς τὰ ὀπίσω, τοῦ ἦλθε κατὰμουτρα και ἀνετίναξεν εἰς τὸν ἄερα τὴν καπελλαδοῦρά του με τὰ γαλόνια, ἐνῶ τὰ τακούνια τῆς κυρίας Κορνρόζ, ἡ ὁποία ὑπεχώρει πρὸς τὰ ὀπίσω, ἦλθαν και τὸν ἐπάτησαν εἰς τοὺς κάλους.

— "Ω! ὦχ! ἐφώναζεν ὁ Τζέφ μ' ἕνα μορφασμόν.

— "Ω! τὸν καῦμένο τὸν Τζέφ! ἐκλαυθμῆρισεν ἡ κυρία του στρέφουσα ὀπίσω! "Ἀχ! τί συμφορά! Εἶμαι ἐντελῶς ἄτυχη σήμερα!

— Κ' ἐγὼ τὸ ἴδιο! εἶπεν ὁ ὑπηρετῆς.

— Εἶμαι καταλυπημένη! Σ' ἔκαμα βέβαια κ' ἐπόνεσες, Τζέφ;

— "Ω! ὄχι, ἀπ' ἐναντίας! ἔσπευσε ν' ἀπαντήσῃ, με πολλὰ γέλοια, ὁ πλοίαρχος Θωμᾶς Στίκ.

Ἡ κυρία δὲν ἠμπόρεσε τότε νὰ κρατηθῇ ἀπὸ τὰ χάχανα, και—μπράμ! ἡ κεφαλὴ τοῦ συζύγου τῆς ἐξηφανίσθη. Τὴν εἶχε χάψῃ ἡ φοβερὴ ὀμβρέλλα τῆς.

Ο κ. Κορνρόζ, κατώρθωσε νὰ γλυ-

τώσῃ και νὰ ξετυλιχθῇ ἀπὸ τὴν ὀμβρέλλαν. Κυριολεκτικῶς ἐσπαρταροῦσεν ἀπὸ τὰ γέλια, ἐκλωπσοῦσε ἀπὸ τὴν χαρὰν του, ἐνῶ ἡ κοιλία του ἐταλαντεύετο σὰν βαρκούλα ἀπὸ τὴν τρικυμίαν τῆς φαιδρότητος.

— "Α! μὰν ντῆαρ! Τζίννη μου! ἔσκουζε, σὰν νὰ τὸν εἶχε πιάσῃ λόξυγκας. Θέλεις και νὰ μ' ἀποκεφαλίσῃς, τώρα; "Α! ὄχι! Αὐτὸ εἶνε παραπολύ!... "Α! αὐτὴ ἡ ὀμβρέλλα, χῖ, χῖ, χῖ, χῖ!... αὐτὴ ἡ ὀμβρέλλα εἶνε γιὰ φίλημα!... Αὐτὴ δὲν εἶνε ὀμβρέλλα, χῶ, χῶ, χῶ, χῶ!... εἶνε θύελλα, καταιγίς, ἀνεμοστρόβιλος... Αὐτὴ κατακεραυνώνει, συντρίβει, ἀνατρέπει, μπατσίζει, κόβει κεφάλια, βγάζει μάτια... Εἶνε σωστὴ πολεμικὴ μηχανή! Φέρτε μου διακόσιες χιλιάδες μόνον γυναῖκες, ποῦ νὰ χειρίζονται τὴν ὀμβρέλλαν ὅπως ἐσὺ, Τζίννη μου,—και αὔριον κυριεύω τὴν γηραιάν Εὐρώπην... Χά, χά, χά, χά!

Γενικὴ ἦτο ἡ εὐθυμία. Τὰ παιδιά ἐχοροπηδοῦσαν ἀπὸ τὴν χαρὰν των κ' ἐκτυποῦσαν τὰ χέρια των. Ἐκεῖ κάτω, τὸ πλῆθος ἐκρατοῦσε τὰ πλευρά του, ἐνῶ οἱ ναῦται και οἱ αστυφύλακες με πολὺ μεγάλον κόπον κατώρθωναν νὰ μὴ κυλισθοῦν χάμω, κ' ἐγελοῦσαν κάπως σοβαρώτερα...

Ἐξαφὰ ἐγύρισεν ὁ δῶ. Μοῦ ἐφάνη, ὅτι ἐγύριζαν κοντὰ μου ἕνα ροδάνι... Ἦτο ὁ Τζέφ, ὁ ὁποῖος, με πρόσωπον ἐντελῶς ἀπαθές, εἶχε λιγωθῇ στὰ γέλια—ἀπὸ μέσα του, ἐνονεῖται!—και αὐτὸ ἐδιπλασίασε τὴν ἱλαρότητα ὄλων μας.

Ἐνας μόνον δὲν ἐγελοῦσε, ἐκεῖνος ὁ ἀνυπόφορος ὁ Αὐγουστος, ὁ ὁποῖος ἐμουρμούριζε ἀπὸ μέσα του:

— Τί νευρόσπαστα, ὄλοι αὐτοὶ οἱ βλάκες!

Ἐπήγαινα νὰ δώσω τὴν ἀπάντησιν ποῦ ἔπρεπε εἰς αὐτὴν τὴν αὐθάδειαν, ὅταν ἡ Μάτζη, ἡ ὁποία ἐν τῷ μεταξύ ἐχάιδευε τὸν ζέβρον, ἐσήκωσε τὰ ὠραία γαλανὰ ματάκια τῆς πρὸς τὸν μεγάλον φίλον τῆς, τὸν πλοίαρχον, και τὸν ἠρώτησε:

— Και αὐτὸ τὸ νόστιμο ἀλογάκι, μπάριπα-Τώμ... θὰ μᾶς τὸ δώσετε κ' αὐτό;

— Μάτζη! τὴν ἐμάλλωσεν ἡ μητέρα τῆς. Τ' εἶνε πάλι αὐτά; Εἶνε ἀσχημὸ αὐτὸ, ἀδιάντροπη, νὰ γυρεύῃς ἔτσι ὅτι 'θῆς ἀπὸ τὸν φίλον μας! Ντροπὴ σου! Δὲν σοῦ φτάνει ὁ ἱπποπόταμος, και θέλεις και... Πῶς τὸ λένε αὐτὸ, Τώμη;

— Ζέβρο, ἀγαπητὴ μου Τζίννη, ἐκαμογέλασεν ὁ καλὸς μου Θωμᾶς Στίκ' ἀλλά, σὲ παρακαλῶ, μὴ τὴν μαλλώνῃς τὴν Ματζετούλα μου... Διότι τὸ ἐμάντευσε: ὁ ζέβρος μου, ὁ μικρούλης μου Κόν-Λικός, εἶνε κ' αὐτὸς 'δικός τῆς. Ἀφοῦ μάλιστα Κοκλικὸ γαλλιστὶ και

Κορνρόζ ἀγγλιστὶ θὰ 'ποῦν και τὰ δύο παπαροῦνα, ὁ Κόν-Λικός ἀνήκει αὐτοδικαίως εἰς τὴν οἰκογένειαν τῶν Κορνρόζ.....

— Μᾶς καθυποχερῶνεται, Τώμη! ἀνέκραξεν ὁ κ. Τάφ Κορνρόζ. Τὸ σπῆτι μας θὰ γίνῃ σωστὸ θηριοτροφεῖον! Τέσσερα ἄλογα, ἕνας σκύλος, ἕνας ἱπποπόταμος, ἕνας ζέβρος, ἕνας γάιδαρος...

— Και ὁ Τζέφ, ἐπρόσθεσε μ' ἕνα χαμόγελο ἡ κυρία Τζίννη.

— Μεγάλη τιμὴ μου, μυλαῖδη! εἶπεν ὁ Τζέφ, ἀνασηκώνων τὴν καπελλαδοῦρά του:

— Και, ἂν σοῦ ἀρέσῃ κ' αὐτὸς ὁ μανδρίλλος, καλὴ μου Τζίννη... εἶπεν ὁ πλοίαρχος, δεικνύων τὸν Αὐγουστον.

— Αὐτὸς ὁ φρικαλέος πῆθηκος με τὴν ἀποκηράτικη μουτσούνα του; ἀπάντᾷ ἡ κυρία Τζίννη, γεμάτη ἀπὸ ἀγανάκτησιν. "Ω! ποτέ, μὰ τὴν ἀλήθεια!... Ποτέ αὐτὸ τὸ ἐλεεινὸ ζῖον δὲν θὰ πατήσῃ στὸ σπῆτι μου... Ἐν πρώτοις, φαίνεται παρὰ πολὺ κακὸς τροπος...

— Ἐχεις ἄδικο, ἀγαπητὴ μου, διακόπτει ὁ κ. Κορνρόζ, με σοβαροκωμικὸν ἴφος... Ὡς ξεσκονόπανο, διὰ νὰ ξεσκονίζωμε τὰ ταβάνια, θὰ ἦτο πολὺ χρήσιμος!

— Μυλαῖδη, λέγει ὁ Τζέφ, προχωρῶν με πολὺ σεβασμόν ἐν βῆμα ἐμπρός' ἡ Μυλαῖδη θὰ μοῦ κάμῃ τὴν τιμὴν νὰ λάθῃ τὴν καλωσύνην νὰ μοῦ ἐπιτρέψῃ νὰ ἐκφράσω μίαν σκέψιν;

— Ἐμπρός, Τζέφ.

Και ὁ Τζέφ, χωρίς διόλου σεβασμόν:

— Δὲν νομίζεις ἡ Μυλαῖδη ὅτι αὐτὸς ὁ πῆθηκος μοιάζει, σὰν στενὸς συγγενής, με τὸν κ. Πλάμπ;

— "ὦχ! αὐτὸς ὁ Τζέφ!— γελᾷ ὁ κ. Κορνρόζ.

Ἡ κυρία Κορνρόζ ὅμως γίνεται σοβαροτάτη:

— Μὴ γελᾶς, Τάφ! Αὐτὸ ποῦ εἶπε ὁ Τζέφ εἶνε πολὺ ἀπρεπές!

Και ἔπειτα με αὐστηρότητα πρὸς τὸν Τζέφ:

— Τί εἶν' αὐτά, Τζέφ; Σοῦ ἀπαγορεύω νὰ ὀμιλῆς ἔτσι! Ὁ κ. Πλάμπ εἶνε ἐξαιρετος φίλος δικός μας, και σοφώτατος ἄνθρωπος. Δὲν θέλω νὰ τὸν ἐξευτελίῃς και νὰ λές πῶς μοιάζει με τὰ μούτρα αὐτουνοῦ τοῦ μπαντερίλλου... πῶς τὸν εἶπες Τώμη;

— Κοκοδρίλλου!— σπεύδει νὰ διορθώσῃ ὁ Τζέφ, με ὄλον τὸν σεβασμόν τώρα.

— "Α! ὄχι, ὄχι! Ἐχεις λάθος, Τζέφ! φωνάζει ἡ κυρία Τζίννη. Ὁ κοκοδρίλλος, τὸ ζέρο πολὺ καλὰ, εἶνε μίαν μεγάλην σάφρα, σκεπασμένη με φολιδὰ, ποῦ κολυμβᾷ και κρύβεται μέσα στὰ καλάμια, ἔπου κάνει πῶς κλαίει σὰν παιδάκι... (Ἔπεται συνέχεια).

ΜΠΕΜΠΕΚΑ ΚΑΙ ΜΠΕΜΠΗΣ

(ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ)

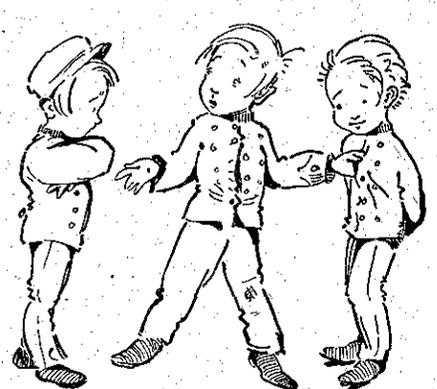
ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ι'.
Η ΣΥΝΩΜΟΣΙΑ

"Ἄς ἀφήσωμεν τώρα τὴν Μπεμπέκα, και ἄς πιάσωμε τὸν Μπέμπη.

"Ἐτυχε, ἐκεῖνο τὸν χειμῶνα, νὰ ταξιδεύσῃ ὁ πατέρας τοῦ Μπέμπη, διὰ μίαν ἕκτακτον ἐργασίαν του, εἰς τὸ Κάϊρον. Ἐπῆγε μαζί και ἡ μητέρα τοῦ Μπέμπη. Τὸν Μπέμπη ὅμως, διὰ νὰ μὴ χάσῃ τὰ μαθήματά του, τὸν ἔκλεισαν προσωρινῶς οἰκότροφον εἰς τὸ σχολεῖον...

Εἰς τὰ διαλείμματα, και τὸ μεσημέρι μετὰ τὸ φαγητόν, τὰ ἀγόρια ἢ ἔπαιζαν ἢ ἔλεγαν μεταξὺ των, πῶς εἶχαν περάσῃ τὰς διακοπὰς των. Μίαν ἡμέραν, ἕνας ἀπὸ τοὺς νέους φίλους τοῦ Μπέμπη, ὁ Κλεάνθης, ἐκάθησε και εἶπε στὰ ἄλλα τὰ παιδιὰ, πῶς ἐπέρασε ἕνα ἀπόγευμα εἰς τὴν ἐσοχὴν, εἰς τὸ σπῆτι ἐνὸς ξένου κυρίου, μαζί με τὰ ἐξαδελφάκια του.

Εἶπε πῶς εἶχαν ξεκινήσῃ ἀπὸ τὴν ἐσοχὴν των, πῶς ἔχασαν τὸν δρόμον μέσα στὰ δένδρα τοῦ δάσους, πῶς τοὺς ἔπιασε βροχὴ, και πῶς, βρεγμένοι σὰν παπάκια, ἔτρεξαν νὰ γλυτώσουν εἰς τὸ ξένο σπῆτι. Και τί περιποιήσεις πιά ποῦ τοὺς ἔκαμαν ἐκεῖ! Ἄμμι ἐκεῖνο τὸ ζεστό, ποῦ τοὺς ἔκαμεν ἡ καλὴ ξένη κυρία, διὰ νὰ μὴ κρυολογήσουν!

«Γιὰ φαντασθῆτε!...» (Σελ. 293, στ. β.)

— Γιὰ φαντασθῆτε! ἔλεγε ὁ Κλεάνθης, ἔφερε κ' ἔβαλε καταμεσῆς στὸ τραπέζι μίαν ἀσημένια σουπιέρα, και ἀπὸ τῆς σουπιέρα ἔβγαине μίαν μαβιά φλόγα. Αὐτὸ λέει, ἦτανε πῶντσι, και ἡ καλὴ κυρία μᾶς ἔβαλε ἀπὸ μίαν φλυτζάνα στὸν καθένα μας... Ἐγὼ δὲν εἶχα πιτῆ ποτέ μου τέτοιο πρᾶμα....

Φαντασθῆτε, νὰ πίνετε ζεστὸ ἀναιμόνο, ποῦ βγάζει φλόγες μαβιές!... Τὸ ἦπια ὅμως, κ' ἐγλύφα τὰ χεῖλια μου ὕστερα! Τόσο ὠμορφο εἶνε. Και ὅσο καιεῖ, τόσο εἶνε καλλίτερο! — Ἦθελα νὰ τὴν ἔβλεπα κ' ἐγὼ

αὐτὴ τὴ μαβιά τὴ φλόγα! εἶπε, σὰν συλλογισμένος, ὁ Πέτρος Ποταμόπουλος.

— Ἄ! και δὲν κάνουμε κ' ἐμεῖς;— εἶπεν ὁ Μπέμπης.

— Και με τί θέλεις νὰ τὸ κάνωμε; Ἐχεις ρῶμι;

— Δὲν ἔχω, μὰ ἀγοράζωμε... Με τρεῖς δραχμᾶς ἀγοράζωμε ἕνα γαλόνι τὰ δίνωμε σὲ κανέναν ἐξωτερικὸ και μᾶς τὸ φέρνει...

— Μὰ, τὲς ἔχωμε τὲς τρεῖς δραχμᾶς, πρώτα-πρώτα;

— Γιὰ νὰ δοῦμε! λέγει ὁ Μπέμπης. Ἐγὼ ἔχω μίαν και τριάντα πέντε...

Και ἔβγαλε ὀσες δεκάρες εἶχε ἀπὸ τὴν τσέπην του. Οἱ ἄλλοι δύο ἔβαλαν και αὐτοὶ τὸν ρεφενὲ των, και τὸ γαλόνι ἦλθε τὸ βράδυ μέσα στὸ σχολεῖον. Τὸ ἔκρυψαν σ' ἕνα μέρος κρυφὸ, και ἐπερίμεναν πιά νὰ ἔλθῃ ἡ εὐκαιρία, διὰ νὰ κάμουν τὸ πῶντσι,—δηλαδὴ νὰ ἔλθῃ ἡ σειρά τοῦ κ. Ἀνωμαλίδου, νὰ μείνῃ τὸ βράδυ μαζί τους εἰς τὸ ὑπνωτήριο.

Ὁ κ. Ἀνωμαλίδης ἦταν ἕνας ἀγαθώτατος ἐσωτερικὸς διδάσκαλος, τὸσον ἀγαθὸς και ἐπιεικὴς, ὥστε ὅταν αὐτὸς εἶχε σειράν διὰ νὰ ἐπιτηρῇ τὸ ὑπνωτήριο, οἱ οἰκότροφοι εὕρισκαν τὴν εὐκαιρίαν νὰ κάμουν ἕνα σωρὸ ἀταξίες και ἀνοησίες. Ἐκτὸς τούτου ὁ κ. Ἀνωμαλίδης ἐκοιμώτανε τόσο βαθυὰ και με τέτοια ροχαλητά, ὥστε ἔπρεπε νὰ τὸν τραβοῦν ἀπὸ τὰ πόδια διὰ νὰ ξυπνήσῃ. Και τὸ ξεύρετε δᾶ, παιδάκια μου,— ἄμα κοιμάται ὁ γάτος, χορεύουν τὰ ποντίκια, ὅπως λέγει ἡ παροιμία.

(Ἔπεται συνέχεια.) Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

Α Λ Η Θ Ε Ι Α Ι

Τὸ μαλακώτερον μαζιλάρι εἶνε ἡ καθαρὰ συνειδήσις.

Οἱ φίλοι εἶνε ὠραῖα ἄνθη, τὰ ὁποῖα διατηροῦνται εἰς τὸ θερμοκήπιον τῆς εὐτυχίας μας.

Ἡ ἔλπις εἶνε δάνειον ἀπὸ τὴν Εὐτυχίαν, τὸ ὁποῖον σπανιώτατα τῆς ἐπιστρέφεται.

«Ο κ. Ἀνωμαλίδης...» (Σελ. 293, στ. γ)

ΤΟ ΚΕΝΤΗΜΑ ΤΗΣ ΒΑΣΙΛΟΠΟΥΛΑΣ

Μιά φορά κ' ένα καιρό ήταν ένας βασιλιάς, κ' είχε τέσσερες κόρες, — κόρες χαριτωμένες. Και τὸν ἐλάτρευαν αἱ κόρες του, καὶ τὸν ἀγαποῦσαν ὁ λαὸς του, — καὶ ὁ βασιλιάς ἐκεῖνος ἄλλο ὄνειρο δὲν εἶχε παρὰ πῶς νὰ εὕρῃ καλοὺς γαμβροὺς διὰ τὲς κόρες του, ν' ἀποκατασταθοῦν ὅπως πρέπει καὶ νὰ εὐτυχήσουν.

Τὸ ὄνειρο τοῦ καλοῦ πατέρα εἶχε ἀρχίσῃ νὰ γίνεται πρᾶγμα. Τρία βασιλοπούλα, οἱ κληρονόμοι τῶν βασιλείων ποῦ εἶχαν σύνορα μὲ τὸ δικό του τὸ βασιλείον, ἦσαν κ' ἐζήτησαν κ' ἐπῆραν τὲς τρεῖς πρώτες: τὴν Μυρτιά, τὴν Πασχαλιά καὶ τὴν Ἀκακία. Ἀπὸ τὴν ὥρα ποὺ εἶδαν τοὺς ἀρραβωνιαστικούς των ἔμειναν κ' αἱ τρεῖς τὸσον ἐνθουσιασμένες, ὥστε ὁ πατέρας των, ἀπὸ τὴν εὐχαριστήσιν του, ἐκάλεσε στοὺς γάμους των ὅλο τὸ βασιλείον του. Καὶ μίαν σωστὴν ἑβδομάδα, ἀπὸ τὴν μίαν ἄκρη εἰς τὴν ἄλλην ὅλης τῆς χώρας, ἐχόρευαν κ' ἐτραγουδοῦσαν καὶ διεσκεδάσαν ὅλοι τὸσο πολὺ, ὥστε ἐχρειάσθη ἔπειτα νὰ κοιμηθοῦν τρία σωστά ἡμερόνυχτα, διὰ νὰ συνέλθουν ἀπὸ τὴν ζάλην.

Ὅταν ὁμοῦς ἔγιγαν οἱ γάμοι, καὶ τὸ κάθε βασιλόπουλο ἐπῆρε τὴν γυναῖκά του κ' ἔφυγε διὰ τὸν τόπον του, ὁ γέρο-βασιλιάς, δὲν ἔμεινε πολὺν καιρὸν χαρούμενος καὶ γελαστός. Κάθε πρωτομηνιά, τρεῖς ταχυδρόμοι ἐφθαναν ἀπὸ τὲς τρεῖς τὸν κόρες, καὶ τοὺς ἔφερναν τρία γράμματα. Ἐδιάβαζε τὰ γράμματα καὶ τὰ εὕρισκε γεμάτα ἀπὸ πίκρες καὶ παράπονα: ἡ Μυρτιά ἐθρῆνοῦσε γιὰ τὲς πολλὰς παραξενιὰς τοῦ ἀνδρός της: ἡ Πασχαλιά ἔγραφε πῶς ὁ ἰδικός της ἦτανε πολὺ φιλάργυρος: ἡ Ἀκακία ἐζωγράφιζε τὸν ἰδικόν της γεμάτον μὲ κακίαις.

Ἐδιάβαζε τὰ γράμματα, κ' ἐπικραίνετο πολὺ. . . Καὶ ἡ μικρότερη κόρη του, ἡ μικρὴ βασιλοπούλα Δαφνούλα, ὅλο καὶ τὸν ἐρωτοῦσε πῶς περνοῦν αἱ ἀδελφές της. Ἐκεῖνος δὲν τῆς ἀπαντοῦσε, καὶ αὐτὴ ἔλεγεν ἀπὸ μέσα της ὅτι ἔπρεπε νὰ λάβῃ τὰ μέτρα της, διὰ νὰ μὴ πάθῃ καὶ αὐτὴ ὅ,τι ἐπαθάν αἱ ἄλλες.

Ἦτο δεκαεπτὰ ἐτῶν ἡ Δαφνούλα, καὶ ἦτο πολὺ ἔξυπνη: ὁ κόσμος τὴν ἐφώναζε «ἡ Καλὴ Βασιλοπούλα». Ἀλλὰ δὲν ἦτο τὸσον ὠραία ὅσον αἱ ἄλλες ἀδελφές της. Καὶ ὁμοῦς, ἅμα ὁ γέρο-βασιλιάς εἶπε πῶς ὁ τέταρτος γαμβρός του θὰ ἐκκληρονομοῦσε τὸ στέμμα του καὶ τὸ βασιλείον του, ἔπρεζαν ὑποψήφιοι γαμβροὶ ἀπὸ κάθε μέρος. Ἦσαν βασιλιάδες, καὶ βασιλοπούλα, καὶ ἄρχοντες μεγάλοι καὶ τρανοί. Ἐζήτησαν νὰ πάρουν τὴν Δαφνούλα, ὅλοι τὴν ἐπαινοῦσαν διὰ τὰ κάλλη της, ἀλλὰ αὐτὴ, ἕναν-ἕναν, ὅλους τοὺς ἤρνηθη. Εἶχε ἀρνηθῆ ἑπτὰ, καὶ ὁ ὄγδοος, ἕνας μεγάλος βασιλιάς,

δὲν ἐπέτυχε καλλήτερα. Ἐθύμωσε τότε ὁ πατέρας της.

— Κόρη μου, τῆς εἶπε, σὲ ἄφισα, ὅπως τὲς ἀδελφές σου, νὰ διαλέξῃς μὴν σου καὶ νὰ πάρῃς ἀνδρά. Ἐνόμιζα ὁμοῦς πῶς εἶχες λιγάκι μυαλό στὸ κεφάλι. Κοντεύεις νὰ κάμῃς ἐχθροὺς μου ὅλους τοὺς μεγάλους καὶ δυνατοὺς τῆς γῆς. Μάθε λοιπὸν ὅτι, ἂν δὲν ἀποφασίσῃς ὡς νὰ περάσουν τρεῖς ἑβδομάδες, θὰ σὲ στεφανώσω μὲ τὸν πρῶτον μνηστήρα ποὺ θὰ παρουσιασθῇ, κ' ἄς εἶνε ὁ γυῖός τοῦ καρβουνιάρη. . .

Ἡ καϊμένη ἡ Δαφνούλα δὲν ἐτόλμησε ν' ἀπαντήσῃ, τὸσον ἄγρια ἦσαν τὰ μάτια τοῦ πατέρα της. Ἐτρεξε λοιπὸν, μὲ δάκρυα καὶ κλάμματα, κ' ἔπεσε στὴν ποδιά τῆς παραμάννας της.

— Τί νὰ κάνω, ἡ καϊμένη; Δὲν θέλω νὰ πάρω ἀνδρά ἕναν καρβουνιάρη, δὲν θέλω ὁμοῦς οὔτε βασιλόπουλο, σὰν αὐτὰ ποῦ μὲ κολακεύουν καὶ ὅλο ψεύματα μοῦ λέγουν. Ἐπαινοῦν τὰ κάλλη μου, κ' ἐγὼ δὲν εἶμαι ἔμμορφη: θαυμάζουσι τὴν φωνήν μου, κ' ἐγὼ κάμνω παραφωνίες: λιγόνονται ἀπὸ τὰ ἐγκώμια ἅμα ἐγὼ χορεύω, κ' ἐγὼ πάντα χάνω τὸν χρόνον στὸ χορὸ: καὶ ὅλα αὐτὰ τὰ κάμνουν, διὰ νὰ κληρονομήσουν τὸ στέμμα τοῦ πατέρα μου, ἀφοῦ ὁποῖος μὲ πάρῃ θὰ γίνῃ διάδογός του. Κανένας ὁμοῦς δὲν ἐρωτᾷ νὰ μάθῃ ἂν εἶμαι καλὴ, ἂν ἔχω καρδιά καὶ μυαλό! Πῶς νὰ διαλέξω λοιπὸν, μέσα σὲ τρεῖς ἑβδομάδες, τὸν ἀνδρά ποῦ μοῦ πρέπει;

— Νὰ πᾶς καὶ νὰ ρωτήσῃς τὴν καλὴ νεράιδα τῆς Κρυσταλλένιας Βρύσης! τῆς εἶπεν ἡ παραμάννα.

Ἐπῆγε ἡ Δαφνούλα, στὴν ἄκρη τοῦ δάσους, κοντὰ στὸ ριζοβούνι, κ' εὗρηκε τὴν βρύσην. Εὗρηκε, φαίνεται, τὴν νεράιδα, καὶ φαίνεται πῶς ἡ νεράιδα κατὶ καλὸ τῆς εἶπε, διότι τὸ βράδυ, ὁ πατέρας της τὴν εἶδε νὰ κάθεται χαρούμενη καὶ γελαστὴ, ἐμπρὸς ἔς ἕνα τελλάρου τοῦ κεντήματος.

— Τί κάμνεις αὐτοῦ; τὴν ἐρωτᾷ.

— Κεντῶ τὸ μαντύλι, ποῦ θὰ προσφέρω στὸν ἀρραβωνιαστικό μου.

— Μὰ τὸ τελλάρου σου δὲν ἔχει τίποτε ἐπάνω.

— Ἐχει λάθος, πατέρα μου: ἔχει μεταξωτό, ἀπὸ τὸ ἀκριβώτερο, κ' ἐγὼ τὸ κεντῶ μὲ χρυσᾶ καὶ μ' ἀσημένια ἀνθη. Ἡ νεράιδα ὁμοῦς τῆς Κρυσταλλένιας Βρύσης, αὐτὴ ποῦ μοῦ τὸ ἔδωσε, λέγει ὅτι δὲν τὸ βλέπει ἄλλος παρὰ μόνον ὁποῖος μὲ θέλει καὶ ζητεῖ νὰ μὲ πάρῃ. Βάλε λοιπὸν τὸν κήρυκα γὰ κηρύξῃ ὅτι θὰ πάρω ἀνδρά ἐκεῖνον ποῦ θὰ ἐκτιμήσῃ τὸ ἐργόχειρό μου, σύμφωνα μὲ τὴν ἄξιαν του, — κ' ἄς εἶνε μακρὸ καὶ ὁ γυῖός τοῦ καρβουνιάρη.

Ἐγίνε ἡ γνώμη της, καὶ ἄρχισαν πάλιν νὰ πηγαινοέρχωνται στὸ παλάτι

ἄρχοντες καὶ βασιλοπούλα, οἱ ὑποψήφιοι γαμβροί. Ἡ Δαφνούλα ἔκαμνε πῶς διαρκῶς ἐκεντοῦσε, καὶ τοὺς ἐρωτοῦσε ἐναν-ἐναν:

— Πῶς σὰς φαίνεται τὸ ἐργόχειρό μου;

Καὶ ἕνας-ἕνας τῆς ἔκαμναν ἄπειρα ἐγκώμια διὰ τὸ ὠραῖον σχέδιόν της καὶ τὴν τέχνην τοῦ κεντήματος, — ἐγκώμια κ' ἐπαίνους, ὅσους φαντασθῆτε. Ἡ Δαφνούλα ἐκουνοῦσε τὸ κεφάλι, ἐσφιγγε τὰ χεῖλη της, κ' ἔκαμνε γεῦμα εἰς τὸν ἐγκωμιαστήν ὅτι δὲν ἦτο εὐχαριστήμενη. Ὅταν τὰ μεγάλα πρόσωπα ἐπῆραν τὰ παπούτσιά των, μ' αὐτὸν τὸν τρόπον, ἦλθε καὶ ἡ σειρά τῶν παρακατιανῶν. Ἦλθαν ἄρχοντόπουλα καὶ νοικοκυρόπουλα, ἔκαμναν ἐγκώμια ἄκομα περισσότερὰ διὰ τὸ κεντήμα της, — ἀλλὰ τίποτε κ' αὐτὰ. Καὶ ὁ γέρο-βασιλιάς ἄρχισε πάλιν νὰ θυμῶνῃ, ὅταν ἕνας νέος, μὲ γλυκὸ πρόσωπο καὶ μ' ἔξυπνα μάτια, ἀλλὰ πτωχικὰ ντυμένος, — σὰν φοιτητῆς ἐκεῖνου τοῦ καιροῦ, — ἦλθε κ' αὐτὸς νὰ παρακαλέσῃ νὰ ἰδῇ τὸ ἐργόχειρόν της βασιλοπούλας. Ὁ βασιλιάς τὸν ὠδήγησεν ὁ ἴδιος ἐμπρὸς στὸ τελλάρου καί, μὲ θυμωμένον ὄφρος:

— Ἐμπρός! λέγει, γιὰ νὰ δοῦμε, παλληκάρι μου, ἂν τὰ ἐγκώμιά σου θὰ τὴν εὐχαριστήσουν. . . Τί ἰδεῖν ἔχεις γιὰ τὸ κεντήμα της;

— Καμμίαν ἰδεῖαν, βασιλιά μου! ἀπαντᾷ μὲ εἰλικρίνεια ὁ νέος: κεντήμα δὲν ὑπάρχει. Ἄς μὲ εἰπῇ χωριάτῃ ἡ βασιλοπούλα, ἐγὼ ὁμοῦς δὲν βλέπω ἐπάνω στὸ τελλάρου, οὔτε μεταξωτό, οὔτε ἄνθη, οὔτε χρυσᾶ, οὔτε ἀργυρᾶ κεντιδία.

Ὁ βασιλιάς ἔμεινε μὲ ἀνοικτὸ τὸ στόμα. Ἀλλὰ ὁ θαυμασμός του ἦτο μεγαλύτερος ἄκομα, ὅταν ἡ Δαφνούλα τοῦ εἶπε, μὲ γέλια καὶ χαρὲς:

— Πατέρα μου, ὅλοι οἱ ἄλλοι ἔλεγον ψεύματα γιὰ νὰ μὲ κολακεύσουν! Αὐτὴ εἶνε ἡ ἀλήθεια: τίποτε δὲν ὑπάρχει ἐπάνω στὸ τελλάρου, καὶ ὁ νέος αὐτός εἶνε ἄξιός νὰ γίνῃ ἀνδρας μου καὶ νὰ πάρῃ τὸ στέμμα σου, ἀφοῦ εἶνε ἀνίκανος νὰ ταπεινωθῇ καὶ νὰ πῇ ψεύτικες κολακειές. Αὐτὸν διαλέγω ἀνδρά!

Καὶ δὲν ἐμετανόησε ποτὲ ἡ Δαφνούλα μὲ τὴν ἐκλογὴν ποῦ ἔκαμε. . .

ΠΕΤΡΟΣ ΠΥΡΓΩΤΟΣ

Γονεῖς καὶ κηδεμόνες!

Ἀσφαλίσατε τὴν ζωὴν τῶν παιδίων σας καὶ τὸ μέλλον των τέκνων σας εἰς τὴν μεγάλην ἀσφαλιστικὴν ἐταιρίαν

Ἀσφαλίσει: Ζωῆς, προικοδοτήσεων, πνός, δυνατηχημάτων, μεταφορῶν, θναύσεως ὄλων.

Ἐγκατάστημα ἐν Ἀθήναις Ὁδὸς Σταδίου 21

ΟΛΙΓ' ΑΠ' ΟΛΑ

Ἡ Σειρὴν τῆς τρικυμίας

Τὸ ὑπερωκεάνειον ἀτμόπλοιο «Σαβοῦα» δέσχιζε πρὸ τινῶν ἐβδομάδων τὸν Ἄτλαντικόν, διευθυνόμενον πρὸς τὴν Νέαν Ἰόρκην. Ἐξάφνα φερόβρα τρικυμία ἐπέσκηψεν. Οἱ ἐπιβάται ἐκυριεύθησαν ἀπὸ πανικόν κ' ἔκαμναν ὅλο τὸ πλωρίον σκάφος ν' ἀντηχῆ ἀπὸ τὰ ξεφωνητὰ των: δὲν ἠμποροῦσαν νὰ κρατηθοῦν ἔρθοι, δὲν ἤθελαν νὰ μένουν εἰς τοὺς θαλαμίσκους των, καὶ αὐτοὶ δὲν ἤθεσαν τί ἤθελαν. Οἱ ἀξιωματικοὶ τοῦ πλοίου ἔκαμναν τὰ ἀδύνατα δυνατὰ διὰ νὰ τοὺς σπυράσουν, ἀλλὰ τίποτε δὲν κατώρθωναν. Οἱ ναῦται, μέσα εἰς τὴν σύγχυσιν ἐκείνην, δὲν ἠμποροῦσαν νὰ ἐκτελέσουν τοὺς ἀπαιτούμενους χειρισμούς. . . Ἐξάφνα, μίαν γλυκυτάτη φωνὴ ἠκούσθη, συνοδευομένη ἀπὸ τὸ πᾶνον αἱ φράσαι μελωδία τῆς Κάρμεν ἀντήρησαν, ζωνραὶ καὶ δροσεραὶ, ἐν τῷ μέσῳ τῆς ὄχλοσῆς. Ἦτο ἡ κυρία Καλβέ, ἡ μεγάλη μελοδραματικὴ καλλιτέχνης, ἡ ὁποία μετέβαινε εἰς τὴν Νέαν Ἰόρκην ὡς νὰ τῆς εἶχεν ἔλθῃ ἐμπνευσις ἐκ Θεοῦ, εἶχε ἀρχίσῃ νὰ τραγουδῇ.

Ἐπιβάται ἦλθαν νὰ ἰδοῦν εἰς τὴν θύραν τῆς αἰθούσῃς, καὶ εἰσῆλθαν μέσα: ἄλλοι τοὺς ἠκολούθησαν, καὶ, ὅπως οἱ πρῶτοι, ἔμειναν χάσκοντες ἀπὸ τὸν θαυμασμόν των: οἱ περισσότεροι φοβούμενοι κατέβησαν καὶ αὐτοὶ ἀπὸ τὸ κατὰστρώμα καὶ ἐσιώπησαν. Ὅσον ἐτραγουδοῦσεν ἡ Καλβέ, ἡ ἑλπίς ἐπανῆρθε εἰς τὰς καρδιάς ὅλων, ὁ πανικός μετεβάλλετο εἰς ζωνρὸν αἰσθημο ἐνθουσιασμοῦ, τὸ ὁποῖον ἔκαμναν ὅλους νὰ ληρηνοῦν τὸν κίνδυνον.

Ἡ τρικυμία ἐπαυσε ἀργότερα. Ἀλλὰ φαντάζεσθε τί χειροκροτήματα καὶ τί ἐπιτυχίας εἶχεν ἡ Καλβέ, ἐνθὸς τὸ σκάφος ἐκλυθωνίζετο ἄκομα. Καὶ ὅταν ὁ πλοίαρχος ἐτοχοκόλλησεν ὅτι ὁ ἀνεμοστρόβιλος ἐπέρασεν, οἱ ἐπιβάται δὲν ἐνθυμοῦντο πλέον τὴν τρομάραν ποῦ τοὺς εἶχε πιάσῃ, καὶ αὐτὸ χάρις εἰς τὴν Σειρῆνα τῆς τρικυμίας, ἡ ὁποία ἔτυχε νὰ ταξιδεύῃ μαζί των.

Σκέψεις τοῦ Ἀνανία:

Ἦ περιεργός ποῦ εἶνε ὁ ἄνθρωπος! Ἄλλα λέγει, καὶ ἄλλα ἐνοεῖ. . . Ὅταν ἦμιον μικρός, ὁ πατέρας μου ἐφώναζε ὅτι θὰ μοῦ ἀνάξῃ τὴ γυνά μου, καὶ μοῦ εἶταξε διαρκῶς τὸ παντάλοῦ μου. Καὶ τώρα, ὅταν βρέχῃ, ἡ κυρία Μάρθα μοῦ φωνάζει: «Σκουπίσε τὰ πόδια σου!» — ἐνθὸς ἔπρεπε νὰ μοῦ λέγῃ «Σκουπίσε τὰ παπούτσιά σου!»

Ἦ περιεργός ποῦ εἶνε ὁ ἄνθρωπος.

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

— Παιδί μου, εἶπεν ἡ μαμμὰ
Εἰς τὸ μικρὸ Ἀριστείδη,
"Ὅ,τι ζητήσῃς λογικὸ
Ἄπ' τὸν Θεό, στὸ δίδει.
Μὰ μὴ ζητήσῃς ἄλογον
Διότι θὰ θυμῶσῃ,
Καὶ τίποτε εἰς τὸ εἶχῃ
Ποτὲ δὲν θὰ σοῦ δώσῃ."
— Ἡσυχάσε, μαμμάκα μου,
τῆς εἶπε τὸ παιδάκι,
Δὲν θὰ ζητήσω ἄλλο
ἀλλ' ἕνα . . . γαϊδουράκι!

Ἐστῆλη ὑπὸ τοῦ Λευκοκώμηντου Αἰγιαλοῦ [ΒΕ]

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ"

ΣΥΣΤΑΣΕΙΣ ΚΑΙ ΕΓΓΡΑΦΑΙ ΠΤΩΧΩΝ ΠΑΙΔΙΩΝ ΦΙΛΟΜΟΥΣΩΝ

Ἡ Ἰδιότροπος Σανθούλα [ΕΕ] ἐνέγραφε διὰ μίαν ἕναν τριμηνίαν τὸ ὑπ' ἀριθ. 18 συσταθὲν ἄπορον κοράσιον. Εὐγὲ εἰς τὴν καλὴν μου φίλην!

Ἄρχισαν, ἀρχισαν πολὺ τίποτελέσματα μερικῶν Διαγωνισμῶν, διὰ πολλοὺς καὶ διαφόρους λόγους, τοὺς ὁποῖους δὲν ὠφελεῖ νὰ σὰς εἴπω. Σὰς λέγω μόνον ὅτι ἀπὸ τὸ προσεχὲς φέλλον θάρξουσιν νὰ δημοσιεύωνται τακτικὰ, ὥστε μετὰ τρεῖς-τέσσαρας ἑβδομάδας ὅλοι οἱ Διαγωνισμοὶ θὰ εἶνε τελειωμένοι, ἐνοεῖται δὲ ὅτι εὐθὺς ἀμέσως θὰ προκηρυχθοῦν νέοι, καὶ πρῶτα-πρῶτα Διαγωνισμοὶ Διηγήματος, τὸν ὁποῖον πολλοὶ περιμένουν ἀνυπομῶνως.

Ἡ φίλη μου Ἰδιότροπος Σανθούλα ἔχει ἐν παράδοξον στοίχημα μὲ μίαν φίλην της. Ἐσυμφώνησαν νὰ προσπαθῆσῃ ἡ μίαν νὰ γελάσῃ τὴν ἄλλην τρεῖς φορές: καὶ ἐκείνη ποῦ θὰ τὸ πρωτοκατορθώσῃ, θὰ ἔχῃ τὸ δικαίωμα νὰ παύσῃ ἀπὸ τὴν ἄλλην μίαν οἰανδήποτε χάριν. Φαίνεται ὅτι θὰ νικήσῃ ἡ Ἰδιότροπος Σανθούλα, διότι ἕως τώρα ἐγέλασε τὴν φίλην της δύο φορές. Μόλις τὴν γελάσῃ καὶ τρίτην, θὰ τῆς ζητήσῃ ἀμέσως — ξεῦρετε τί; — νὰ γίνῃ συνδρομητρία! (Ἐγὼ μέγιστα θὰ τῆς προτιμῶ νὰ πάρῃ καὶ τὸ ψευδώνυμον Τρισηλασμένη!) Ὅσον διὰ τὸ ἰδικόν σου, Ἰδιότροπος Σανθούλα, νομίζω ὅτι θὰ ἔκαμνες καλλίτερα νὰ μὴ τὰ ἀλλάξῃς, τώρα μέγιστα ποῦ ἀεδοῦσάθη. Δὲν πειράζει ἂν τὸ ξέρουν καὶ οἱ πέτρος.

Μαζὶ μὲ τὴν ὠραίαν καὶ πατριωτικώτατην ἐπιστολήν σου, Ἀμίμητε Καγαμιάζην, ἔλαβα καὶ τὸ ἐνδεικτικόν σου, τοῦ ὁποῖου εθαύμασα τοὺς ὠραίους βαθμούς. Εὐγὲ, σὲ συγχάρω, καὶ εἰς ἀνώτερα. Τὸ ἐνδεικτικόν σου ἐπιστρέφω ταχυδρομικῶς. Ὑποθέτω ὅτι δι' αὐτὸ εἶχες ἐσωκλείσῃ κ' ἐν εἰκασάλεπτον γραμματόσημον.

Φαντάζομαι τί ὠραία ποῦ θὰ ἐπέρασε εἰς τὴν Ρόδον, Νόρμα! Εὐχόμεναι νὰ πραγματοποιηθῇ τὸ ὄνειρόν σου καὶ τὸ ἐρχόμενον καλοκαίρι νὰ ἔλθῃς εἰς τὰς Ἀθήνας. Ἀλλὰ νὰ ἔλθῃς μαζί μὲ τὴν Βαρίλλαν καὶ νὰ μὴ γωρισθῆτε πάλιν αἱ δίδυμες ἀγαπημένες ἀδελφούλας.

Τὸ κλίμα σας, Μαρομνήν Γαζία, δὲν σηκώνει νηστείες, καὶ ὁ Θεὸς σὰς συγχωρεῖ ποῦ κατ' ἀνάγκην νηστεύετε ὀλιγώτερον ἀπὸ ἡμᾶς. Δὲν προκηρύσσω διαγωνισμὸν Ραπτικῶν, ὅχι διότι φοβοῦμαι μήπως δυσρασητοῦν τὰ ἀγῶρια, ἀλλὰ διότι νομίζω ὅτι θὰ ἦτο πολυδάπανος διὰ τὰ κορίτσια καὶ ὄλιγοι θὰ ἐλάμβαναν μέρος εἰς αὐτόν. Ἄν μοῦ τὸ ζητήσουν ὁμοῦς πολλοὶ φίλοι μου, δὲν ἔχω κανένα λόγον νὰ μὴ τὸν προκηρύξω.

Τὸ ψευδώνυμόν σου δὲν εἶνε «Σπῆρτο Μονάχο» ἀλλὰ Ζοφερὸν Φῶς, φίλε μου Β. Γ. Πολὺ ὠραία περιγράφεις τὸ πανηγύρι τοῦ χωριοῦ.

Ἀφοῦ νοσταλλῆς τόσω τῇ θάλασσᾳ, Δούμισσα τῶν Σαλώνων, νὰ πᾶς νὰ ἰδῇς τὴν «Κυρὰ τῆς Θάλασσας» ποῦ παίζει ἡ Κοτοπούλη. Εἶνε ἔργον τοῦ Ἰφεν, ὥστε ἐπιτρέπεται νὰ υπάγῃ κανεὶς καὶ ὅταν ἔχῃ πένθος. Τρεῖς λοιπὸν ξεῦρουν τώρα τὸ μουσικὸν τοῦ Βάσου; Σὰν πολλοὶ μοῦ φαίνονται καὶ θὰ τὸ ἰδῆς.

Ἡ ἐπιστολὴ σου ἦτο μεγάλη ἐκπλήξις δι' ἐμέ, Κρόταλε, διότι ποῦ νὰ φαντασθῶ τὰς περιπετείας σου! Σ' εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὸ ξεσπάθωμα καὶ διὰ τὴν ἰδρωσιν τοῦ Συλλόγου. Παντοῦ καὶ πάντοτε φίλος μας! — Ὁ κ.

Φαίδων δὲν ἤξευρε τὰ διατρέξαντα καὶ σοῦ ἔγραψε προχθὲς εἰς Βῶλον.

Βλέπετε, Πτερωτὸν Ὀνειρον, ὅτι δὲν ἀρκεῖ μόνον νὰ εἶνε καλόν, ἀλλὰ καὶ νὰ μὴν ὑπάρχουν καλλίτερα τοῦ. Αὐτὰ ἔχουν οἱ Διαγωνισμοί. Ἡ δροσερὰ ἐξομολογία ἐπιστολῆς σου μ' εὐχαρίστησε πολὺ. Ἡ διάλεξις ἐκείνη τοῦ κ. Φαίδωνος περὶ Ἰφεν ἐδημοσιεύθη εἰς τὴν ἐφημερίδα «Ἐστῆαν» πρὸ δύοδεκα ἐτῶν, ὥστε εἶνε πολὺ δύσκολον νὰ εὐρεθῇ τὸ φύλλον.

Ἐλπίζω, Λευκοκώμηντε Αἰγιαλέ, ὅτι ἡ πρώτη παράγραφος τῆς σημερινῆς ἀλληλογραφίας εἶνε ἱκανὴ νὰ σὲ θεραπεύσῃ τελείως ἀπὸ τὴν μελαγχολίαν. Ὁρασιότητῃ καὶ ἡ σημερινὴ ἐπιστολή σου. Ἀλλὰ τί νὰ εἴπω διὰ τὰ ξυμετρα Παιδικὰ Πνεύματα; Πῶς ἤθελα νὰ μοῦ ἐσταλέες τέτοια συγνά!

Ἡ Διακρινθεῖσα Ἀρσακιάς ταξιδεύει σὰν ἀληθινὴ ἀπόστολος τῆς Διαπλάσεως. Πρῶτα-πρῶτα στὴ βαλίτζα της ἀπέβω ἐκόλλησε ἕνα τιτλον μου «Ἡ Διαπλάσις τῶν Παιδίων»: ἔπειτα ἐπῆρε στὸ χεῖρ της ἕνα φυλλάδιον καὶ ἕνα τετραδίον Μ. Μυστικῶν: τέλος ἐφόρεσε τὸ Σῆμα — καὶ ἔμπρός! Καλὸ ταξίδι: καὶ καλὸ ξεσπάθωμα!

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

[Ἰὸδὲν ψευδώνυμον ἐγκρίνεται ἢ ἀνενοῦται ἐν δὲν συνοδεύεται ὑπὸ τοῦ δικαιώματος (φρ. 1.) Τὰ ἐγκρινόμενα ἢ ἀνενοῦμενα ἰσχύουν μέχρι τῆς 30 Νοεμβρίου 1906. Ὅσα συνοδεύονται ἀπὸ α, ἀνήκουν εἰς ἀνόμιμα, καὶ δὲσ ἀπὸ κ, εἰς κορίτσια.]

Νέα ψευδώνυμα: Φλογέρα τοῦ Βοσκίου, κ. (Κ. Κ. Γ. σ' εὐχαριστῶ πολὺ δι' ὅσα καλὰ γράφεις: αἱ παραγγελίαι σου ἐξετέλεσθησαν.) Ἰπτάμενος Ποδηλάτης, α. (Κ. Π. αὐτὸ ἦτο ἐλεύθερον ἐλπίζω ὅτι θὰ μοῦ γράψῃς συγνά) καὶ Σαρωνίς, κ. (Α. Β. αὐτὸ ἦτο τὸ συντομώτερον καὶ ὠραιότερον ἰδοῦ τώρα εἶσαι πάνοπλος, διὰ νὰ βαδίσῃς ἐπὶ τὰ ἴχνη τῆς ἀδελφῆς σου.)

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Προτεινόμενον μόνον οἱ ἐχόντες ψευδώνυμον ἰσχύον διὰ τὸ ἔτος τοῦτο, πρὸς τοὺς ἔχοντας ψευδώνυμον ἐπίσης ἰσχύον διὰ τὸ ἔτος τοῦτο. Προτάσεις μὲ ὄνόματα, ἢ μὲ ψευδώνυμα κατηγορημένα, δὲν δημοσιεύονται.

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυνοῦν ν' ἀναλλάξουν: ἡ Ἰδιότροπος Σανθούλα μὲ τὸν Βωμόν τῆς Ἐλευθερίας, Ἀριελ, Αἰδέρα, Μπερζοδούλον καὶ Δροσόδουστον Νύκτα — ἡ Νόρμα μὲ τὸν Ἀριελ, Αἰδέρα, Ροδίαν καὶ Ἐσμεράλδαν — ἡ Βαρίλλα μὲ τὸ Φωμάνι, Στραχωμένον Ποτικόν, Χλόην καὶ Πρωτομαγιάν — ὁ Ἀτόνομος μὲ τὸν Αἰδέρα, Ἀριελ, Θῆμα τοῦ Φθόνου καὶ Κοιτοσβεθούλην — ἡ Ἐαρινὴ Ἐσπέρα μὲ τὴν Πολυθέλητρον Νεότητα, Νόρμαν, Ἠρώ, Ζίαν καὶ Ζακπίδα — ἡ Νύξ τῆς Καστέλλας μὲ τὴν Νηρηίδα τοῦ Ἀλιωροῦ, Νηρηίδα τοῦ Ἐδρίπου, Νηρηίδα τοῦ Ἐυρώτα καὶ Νόρμαν — τὸ Βρωῶδες Ρόδον μὲ τὴν Βασιλοῦσαν τῶν Ἀνθῶν, Ἀνθος τῆς Ἐυαισθησίας, Ἀνθος Ἀνθῶν, Διακρινθεῖσαν Ἀρσακιάδα καὶ Ἡλιόδοστον Πρωϊαν — ἡ Αἰγιαλά Ἀθηνᾶ μὲ τὴν Νυμφαίαν τοῦ Νείλου καὶ Παῖξ — ὁ Δεκαπενταετής Πλοίαρχος μὲ τὸν Βωμόν τῆς Ἐλευθερίας, Ἀμίμητον Καγαμιάζην, Μελαγχολικόν Ἐλληνοπούλο, Γαλαξίαν καὶ Γλυκεῖαν Ἐλλάδα — ἡ Χλόη μὲ τὸν Ὀλυμπίοντρον, Ἀμίμητον Γελοτοπιόν, Ἀμίμητον Καγαμιάζην καὶ Ἀμίμητον Ἐυθυμογράφον — ἡ Δούμισσα τῶν Σαλώνων μὲ τὸν

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συντάκτομενον υπό του Υπουργείου της Παιδείας ως τὸ κατ' ἐξοχήν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχόν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὠθησάσας καὶ ἐπὶ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριωτικοῦ Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστὸν καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

<p>ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ</p> <p>Ἐσωτερικοῦ: Ἐξωτερικοῦ:</p> <p>Ἔτησις... 8,- Ἔτησις φρ. χρ. 10,-</p> <p>Ἑξάμηνος... 4,50 Ἑξάμηνος > > 5,50</p> <p>Τριμήνος... 2,50 Τριμήνος > > 3,-</p> <p>Αἱ συνδρομαὶ ἀρχοῦναι τὴν 1ην ἐκάστου μηνός.</p>	<p>ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ</p> <p>ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879</p> <p>ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ</p> <p>ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ</p>	<p>ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ</p> <p>Ἐσωτερικοῦ λεπ. 20. Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 0,20.</p> <p>Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου τιμῶνται ἕκαστον λεπ. 25 (φρ. 0,25).</p> <p>ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ</p> <p>Ὀδὸς Ἐυεμπιδίου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βασιλικόν.</p>
--	---	---

Περίοδος Β' — Τόμος 13ος Ἐν Ἀθήναις, 19 Αυγούστου 1906 Ἔτος 28ον. — Ἀριθ. 38

Ο ΝΑΥΤΟΠΛΗΣ ΤΟΥ ΣΟΥΡΚΟΥΦ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΣΤ' (Συνέχεια).

Καὶ ὁ Σουρκούφ, ὡς τέλειος ναυτικός, δὲν ἄγνοεὶ βέβαια αὐτὴν τὴν λεπτομέρειαν.

Ἐνῶ οἱ καλεσμένοι τοῦ διοικητοῦ συμπλοῦν ἐκεῖ, εἰς τὴν προκυμαίαν, καὶ ἐκινῶν μυστίας ὑποθέσεις διὰ τὴν ἀπρόοπτον ἀφίξιν τοῦ διασημοῦ καταδρομῆως, μέσα εἰς τὰ πλοῖα ἐγένετο ἄσυνήθης κίνησις, ἡ ὁποία διεκρίνετο καὶ ἀπὸ τὴν παραλίαν.

Οἱ ναῦται ἐφαίνοντο ποῦ ἀνέβαζαν ἐπάνω εἰς τὸ κατάστρωμα τοῦ Βουκόλλανος δύο τεράστια δέματα, καὶ ἔπειτα ποῦ ἐτοποθέτησαν σύσπαστα εἰς τὰς κερατίδας, ἐνῶ δύο μεγάλοι λέμβοι κατεβίβαζοντο εἰς τὴν θάλασσαν.

Ἀκολουθῶς ἦλθεν ἡ σειρά μιᾶς μεγάλης καὶ πλατείας λέμβου, ἡ ὁποία ὠμοίαιζε με φορτηγίδα, με μικρὰ παραπέτα γύρω, διὰ νὰ μὴν εἰσέρχωνται τὰ κωματάκια τοῦ πελάγους.

Ἡ φορτηγὶς ἐδέθη καὶ ἐκρατήθη στερεὰ εἰς τὴν πλευρὰν τοῦ πλοίου, ἐνῶ ἀνοθεν τὰ σύσπαστα κατεβίβαζαν μέσα εἰς αὐτὴν τὰ δύο ὀγκώδη δέματα.

Ὅταν ὁ χειρισμὸς αὐτὸς ἐτελείωσεν, αἱ δύο λέμβοι ἔδεσαν ἀπὸ ἐν ρυμούλιον εἰς τὴν σχεδίαν καὶ ἐξέκίνησαν διὰ τὴν παραλίαν.

Καὶ μεταξὺ τῆς κομψῆς ὀμηγύρωσε, ἦτις παρίστατο εἰς τὴν ἀλλόκοτον ἐκείνην ἀπόβασιν, ἡ περιέργεια εἶχε φθάσει εἰς τὸ κατακόρυφον.

— Τί νὰ σημαίνῃ αὐτὸ; ἐρωτοῦσε ὁ ἕνας τὸν ἄλλον.

Ὁ διοικητὴς ἐφαίνετο ἀνήσυχος. Μήπως ἐκείνη ἡ ἀφίξις τῶν Γάλλων, ποῦ ἐρρυμούλιον ὀπίσω των αὐτὴν τὴν μυστηριώδη φορτηγίδα, ἐκρυπτε καμμίαν παγίδα; Τοὺς ἐγνώριζαν ὡς πολυμηχανοῦς καὶ ἐρευρετικούς εἰς στρατηγίματα, ἐγνώριζαν τὸ βαθὺ μῖσος τοῦ Σουρκούφ διὰ πᾶν τὸ ἀγ-

Ο ΝΑΥΤΟΠΛΗΣ ΤΟΥ ΣΟΥΡΚΟΥΦ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΣΤ' (Συνέχεια).

Καὶ ὁ Σουρκούφ, ὡς τέλειος ναυτικός, δὲν ἄγνοεὶ βέβαια αὐτὴν τὴν λεπτομέρειαν.

Ἐνῶ οἱ καλεσμένοι τοῦ διοικητοῦ συμπλοῦν ἐκεῖ, εἰς τὴν προκυμαίαν, καὶ ἐκινῶν μυστίας ὑποθέσεις διὰ τὴν ἀπρόοπτον ἀφίξιν τοῦ διασημοῦ καταδρομῆως, μέσα εἰς τὰ πλοῖα ἐγένετο ἄσυνήθης κίνησις, ἡ ὁποία διεκρίνετο καὶ ἀπὸ τὴν παραλίαν.

Οἱ ναῦται ἐφαίνοντο ποῦ ἀνέβαζαν ἐπάνω εἰς τὸ κατάστρωμα τοῦ Βουκόλλανος δύο τεράστια δέματα, καὶ ἔπειτα ποῦ ἐτοποθέτησαν σύσπαστα εἰς τὰς κερατίδας, ἐνῶ δύο μεγάλοι λέμβοι κατεβίβαζοντο εἰς τὴν θάλασσαν.

Ἀκολουθῶς ἦλθεν ἡ σειρά μιᾶς μεγάλης καὶ πλατείας λέμβου, ἡ ὁποία ὠμοίαιζε με φορτηγίδα, με μικρὰ παραπέτα γύρω, διὰ νὰ μὴν εἰσέρχωνται τὰ κωματάκια τοῦ πελάγους.

Ἡ φορτηγὶς ἐδέθη καὶ ἐκρατήθη στερεὰ εἰς τὴν πλευρὰν τοῦ πλοίου, ἐνῶ ἀνοθεν τὰ σύσπαστα κατεβίβαζαν μέσα εἰς αὐτὴν τὰ δύο ὀγκώδη δέματα.

Ὅταν ὁ χειρισμὸς αὐτὸς ἐτελείωσεν, αἱ δύο λέμβοι ἔδεσαν ἀπὸ ἐν ρυμούλιον εἰς τὴν σχεδίαν καὶ ἐξέκίνησαν διὰ τὴν παραλίαν.

Καὶ μεταξὺ τῆς κομψῆς ὀμηγύρωσε, ἦτις παρίστατο εἰς τὴν ἀλλόκοτον ἐκείνην ἀπόβασιν, ἡ περιέργεια εἶχε φθάσει εἰς τὸ κατακόρυφον.

— Τί νὰ σημαίνῃ αὐτὸ; ἐρωτοῦσε ὁ ἕνας τὸν ἄλλον.

Ὁ διοικητὴς ἐφαίνετο ἀνήσυχος. Μήπως ἐκείνη ἡ ἀφίξις τῶν Γάλλων, ποῦ ἐρρυμούλιον ὀπίσω των αὐτὴν τὴν μυστηριώδη φορτηγίδα, ἐκρυπτε καμμίαν παγίδα; Τοὺς ἐγνώριζαν ὡς πολυμηχανοῦς καὶ ἐρευρετικούς εἰς στρατηγίματα, ἐγνώριζαν τὸ βαθὺ μῖσος τοῦ Σουρκούφ διὰ πᾶν τὸ ἀγ-

Ο ΝΑΥΤΟΠΛΗΣ ΤΟΥ ΣΟΥΡΚΟΥΦ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΣΤ' (Συνέχεια).

Καὶ ὁ Σουρκούφ, ὡς τέλειος ναυτικός, δὲν ἄγνοεὶ βέβαια αὐτὴν τὴν λεπτομέρειαν.

Ἐνῶ οἱ καλεσμένοι τοῦ διοικητοῦ συμπλοῦν ἐκεῖ, εἰς τὴν προκυμαίαν, καὶ ἐκινῶν μυστίας ὑποθέσεις διὰ τὴν ἀπρόοπτον ἀφίξιν τοῦ διασημοῦ καταδρομῆως, μέσα εἰς τὰ πλοῖα ἐγένετο ἄσυνήθης κίνησις, ἡ ὁποία διεκρίνετο καὶ ἀπὸ τὴν παραλίαν.

Οἱ ναῦται ἐφαίνοντο ποῦ ἀνέβαζαν ἐπάνω εἰς τὸ κατάστρωμα τοῦ Βουκόλλανος δύο τεράστια δέματα, καὶ ἔπειτα ποῦ ἐτοποθέτησαν σύσπαστα εἰς τὰς κερατίδας, ἐνῶ δύο μεγάλοι λέμβοι κατεβίβαζοντο εἰς τὴν θάλασσαν.

Ἀκολουθῶς ἦλθεν ἡ σειρά μιᾶς μεγάλης καὶ πλατείας λέμβου, ἡ ὁποία ὠμοίαιζε με φορτηγίδα, με μικρὰ παραπέτα γύρω, διὰ νὰ μὴν εἰσέρχωνται τὰ κωματάκια τοῦ πελάγους.

Ἡ φορτηγὶς ἐδέθη καὶ ἐκρατήθη στερεὰ εἰς τὴν πλευρὰν τοῦ πλοίου, ἐνῶ ἀνοθεν τὰ σύσπαστα κατεβίβαζαν μέσα εἰς αὐτὴν τὰ δύο ὀγκώδη δέματα.

Ὅταν ὁ χειρισμὸς αὐτὸς ἐτελείωσεν, αἱ δύο λέμβοι ἔδεσαν ἀπὸ ἐν ρυμούλιον εἰς τὴν σχεδίαν καὶ ἐξέκίνησαν διὰ τὴν παραλίαν.

Καὶ μεταξὺ τῆς κομψῆς ὀμηγύρωσε, ἦτις παρίστατο εἰς τὴν ἀλλόκοτον ἐκείνην ἀπόβασιν, ἡ περιέργεια εἶχε φθάσει εἰς τὸ κατακόρυφον.

— Τί νὰ σημαίνῃ αὐτὸ; ἐρωτοῦσε ὁ ἕνας τὸν ἄλλον.

Ὁ διοικητὴς ἐφαίνετο ἀνήσυχος. Μήπως ἐκείνη ἡ ἀφίξις τῶν Γάλλων, ποῦ ἐρρυμούλιον ὀπίσω των αὐτὴν τὴν μυστηριώδη φορτηγίδα, ἐκρυπτε καμμίαν παγίδα; Τοὺς ἐγνώριζαν ὡς πολυμηχανοῦς καὶ ἐρευρετικούς εἰς στρατηγίματα, ἐγνώριζαν τὸ βαθὺ μῖσος τοῦ Σουρκούφ διὰ πᾶν τὸ ἀγ-

Θῦμα τοῦ Φθόγου, Πᾶξ καὶ Γλυκεῖαν Ἀνάμνησιν—ὁ Δευκονόμωτος Αἰγιαλὸς μετὰ τὴν Χώραν τοῦ Ἀλεξάνδρου, Ψωμίαι, Εἰμαρμένην, Ἑλληνικὸν Κάλλος καὶ Ἀρχοντοπούλαν τῶν Δευκῶν Ὀρέων — ἡ Γλυκεῖα Ἑλλὰς μετὰ τὴν Ἑλληνικὴν Τρίτην, Χειμωνιάτικον Ἥμιον, Δύραν τοῦ Ὀμήρου, Δεσμὸν Φίλιας καὶ Φίλην τῶν Ζώων.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους τῆς: Βασιλλίαν (αὐτὸ ἦτο τὸ κυριώτερον: ὅτι εἶχε ἀναπαυμένη τὴν συνείδησιν σου ἐπειδὴ ἐπέτυχες εἰς τὰς ἐξετάσεις σου) Κυρία Σκαρφαλοστράν (ἡ ἰδέα σου σὲ τιμᾷ: ἀλλ' ἔχει ἤδη σχηματισθῆ Ἐπιτροπὴ πρὸς συλλογὴν ἐράνων ὑπὲρ τῶν θημάτων, καὶ καθένας εἰμπορεῖ νὰ στείλῃ τὴν εἰσφορὰν του ἀπ' εὐθείας.) Αὐτόνομον (ὁ Ἀνανίας εἶνε τώρα ἀπασχολημένος μετὰ τὴν Κυριακὴν καὶ ὅσες ἐτοιμάζει μεγάλας ἐκπλήξεις: ὡστε ἡ συνηθιστὴ περιττὴ) Ἐαρινὴ Ἐσπέραν (ὄχι μόνον δὲν σ' ἐλησμόνησα, ἀλλ' ἀπ' ἐναντίας τῶρα σ' ἐνθυμούμαι περισσότερο, ἐξ αἰτίας αὐτῆς τῆς καταστάσεως: δὲν πιστεύω ὅτι ἀναφορὰ πρὸς τὸ Ὑπουργεῖον εἰμπορεῖ νὰ φέρῃ ἀποτέλεσμα) ὀπαδεῖς ἡμεῖς δὲν χάνετε τὴν δοκιμασίαν: Κνωμιθοραστὴν τοῦ Εὐξείνου (καλῶς νὰ ἔλθῃς: ἐγὼ θὰ χαρῶ πολὺ νὰ σ' ἔγω πῶ κοντά) Φλοῖστρον τῆς Βασιλείας (βεβαίως, δὲν γίνεται μεταγραφή ἐσπαθώματος: Βρουάδες Ρόδου, Αἰγυπτίαι Ἀθηναί, Ἡρωϊκὸν Ἀρκάδι (ἐγχομαι νὰ γίνῃς ἐντελὸς καλὰ καὶ νὰ ἔλθῃς νὰ σὲ γνωρίσω) καθόλου δὲν ἔχῃς ἄλλοτε ἢ ἐπιστολὴ σου: ἀπανταίαν τὴν ἐδιδάσσα μετὰ τὸ μεγαλειότερον ἐνδιαφέρον) Σόλων I. K. (σοῦ ἔστειλα πάλιν τὸ 26 φύλλον: ὠραῖο τὸ γραμματάκι σου, ἀλλὰ γράφε συγνὰ διὰ νὰ συνεισθῆς νὰ γράφῃς ἀκόμη ὠραιότερα.) Ἀλκιμον Νεότητα (ὄχι, δὲν ἐπιτρέπεται νὰ στείλῃς πρῶτος πρὸς ἐκεῖνον ποῦ προτείνεις: ὁ λογαριασμὸς εἶνε ὡστὸς: εἰς τὰς ἄλλας σου ἐρωτήσεις: ἀπαντᾷ ναι καὶ σὲ παραπέμπω ἀνωτέρω.) Ἀνθοῦσαν Νεότητα (τί ὠραῖον δελτάριον!) Ἰαπόνην τῶν Δευκῶν Ὀρέων (ἔστειλα εὐφύης ἡ Μαγικὴ Εἰκὼν, ἀλλὰ κακοζωγραφισμένη, ὡστε δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ δημοσιουθῇ) Κροκόπελιον Ἡὸν (ποῦ ἂν ἦτο ἄνδρας, ἀμέσως θὰ ἐπαίρνε ἕνα ὄπλον καὶ θὰ ἐξευγε διὰ τὴν Μακεδονίαν) Μυόσαν (ναι, πρὸς 25 λεπτά ἕκαστον φύλλον: καὶ ὁ κ. Φαίδων θὰ ἠγαριστέτω πολὺ ἂν ἐπρόφθανε νὰ σὲ γνωρίσῃ εἰς τὴν Ζάκυνθον καὶ προσωπικῶς: μετὰ παρεκάλει νὰ σ' εὐχαριστήσω δι' ὅσα γράφεις) Δεκαπενταετὴ Πλοῖαρον (ὁ ὁποῖος τώρα τὸ καλοκαίρι βοηθεῖ τὸν πατέρα του εἰς τὴν ἐργασίαν του, καὶ εἶνε πολὺ ὑπερήφανος: καὶ εὐχαριστήμενος διὰ τοῦτο, — μετὰ τὸ δικό του!) Ἀπτερον Νίκη (ἔδωσα τὴν ἐπιστολήν σου εἰς τὸν Ἀνανίαν, ὁ ὁποῖος ἐξεκαρδίσθη ἀπὸ τὰ γέλια: ἀκούσε, ἔλεγε, νὰ νομίζω, ὅτι δὲν ὑπάρχω; μετὰ τὸ ἄλλο κἀμινω: παρὰ νὰ ὑπάρχω; ἢ ἐνοοῦσε, ἴσως, τὴν τεμπελίαν του) Χλόην (ποῦ ἔχει τόση τεμπελία—καὶ αὐτὴ—τώρα, ὡστε βαριεπιά τὸ ζῆ περιεργὸ πρᾶγμα καὶ ἀπίστευτο!) Κόκκινον Στέφανον (λοιπὸν νὰ ἰδοῦμε, θὰ σοῦ τὸν ἀρπάξῃ ἡ ἐξαδέλφη σου, ἢ θὰ τὸν ἐγγράψῃς; χαίρω πολὺ ὅτι ἡ ἐξέδρα τοῦ Φαλήρου εἶνε γεμάτη πάντα ἀπὸ παιδιὰ δικὰ μας) Ψυμινὴν Τριανιαν (ὄχι) Ἀγγελον Ἀδερῶν (ναι) Ἡλιόλουστον Πρωῖαν (ἔστειλα) Παναγιώτην K. Π. (διότι δὲν ἔλαβα ἐπιστολήν σου μετὰ ἀντίτιμον ψευδωνύμου: τὰ συγχαρητήρια τοῦ καθηγητοῦ σου διὰ τὴν «ἐκτακτὸν ὕλην» τῶν φυλλαδίων μου, μετὰ τιμῶν πολὺ) Γλυκεῖαν Ἑλλάδα (ἰδὲς τί ἀπαντᾷ παραπάνω πρὸς τὴν Ἐαρινὴν Ἐσπέραν) Νύκτα τῆς Καστέλλας, κτλ.

Ἐξέδρα τοῦ Φαλήρου (ὁ ὁποῖος τώρα τὸ καλοκαίρι βοηθεῖ τὸν πατέρα του εἰς τὴν ἐργασίαν του, καὶ εἶνε πολὺ ὑπερήφανος: καὶ εὐχαριστήμενος διὰ τοῦτο, — μετὰ τὸ δικό του!) Ἀπτερον Νίκη (ἔδωσα τὴν ἐπιστολήν σου εἰς τὸν Ἀνανίαν, ὁ ὁποῖος ἐξεκαρδίσθη ἀπὸ τὰ γέλια: ἀκούσε, ἔλεγε, νὰ νομίζω, ὅτι δὲν ὑπάρχω; μετὰ τὸ ἄλλο κἀμινω: παρὰ νὰ ὑπάρχω; ἢ ἐνοοῦσε, ἴσως, τὴν τεμπελίαν του) Χλόην (ποῦ ἔχει τόση τεμπελία—καὶ αὐτὴ—τώρα, ὡστε βαριεπιά τὸ ζῆ περιεργὸ πρᾶγμα καὶ ἀπίστευτο!) Κόκκινον Στέφανον (λοιπὸν νὰ ἰδοῦμε, θὰ σοῦ τὸν ἀρπάξῃ ἡ ἐξαδέλφη σου, ἢ θὰ τὸν ἐγγράψῃς; χαίρω πολὺ ὅτι ἡ ἐξέδρα τοῦ Φαλήρου εἶνε γεμάτη πάντα ἀπὸ παιδιὰ δικὰ μας) Ψυμινὴν Τριανιαν (ὄχι) Ἀγγελον Ἀδερῶν (ναι) Ἡλιόλουστον Πρωῖαν (ἔστειλα) Παναγιώτην K. Π. (διότι δὲν ἔλαβα ἐπιστολήν σου μετὰ ἀντίτιμον ψευδωνύμου: τὰ συγχαρητήρια τοῦ καθηγητοῦ σου διὰ τὴν «ἐκτακτὸν ὕλην» τῶν φυλλαδίων μου, μετὰ τιμῶν πολὺ) Γλυκεῖαν Ἑλλάδα (ἰδὲς τί ἀπαντᾷ παραπάνω πρὸς τὴν Ἐαρινὴν Ἐσπέραν) Νύκτα τῆς Καστέλλας, κτλ.

Ἐξέδρα τοῦ Φαλήρου (ὁ ὁποῖος τώρα τὸ καλοκαίρι βοηθεῖ τὸν πατέρα του εἰς τὴν ἐργασίαν του, καὶ εἶνε πολὺ ὑπερήφανος: καὶ εὐχαριστήμενος διὰ τοῦτο, — μετὰ τὸ δικό του!) Ἀπτερον Νίκη (ἔδωσα τὴν ἐπιστολήν σου εἰς τὸν Ἀνανίαν, ὁ ὁποῖος ἐξεκαρδίσθη ἀπὸ τὰ γέλια: ἀκούσε, ἔλεγε, νὰ νομίζω, ὅτι δὲν ὑπάρχω; μετὰ τὸ ἄλλο κἀμινω: παρὰ νὰ ὑπάρχω; ἢ ἐνοοῦσε, ἴσως, τὴν τεμπελίαν του) Χλόην (ποῦ ἔχει τόση τεμπελία—καὶ αὐτὴ—τώρα, ὡστε βαριεπιά τὸ ζῆ περιεργὸ πρᾶγμα καὶ ἀπίστευτο!) Κόκκινον Στέφανον (λοιπὸν νὰ ἰδοῦμε, θὰ σοῦ τὸν ἀρπάξῃ ἡ ἐξαδέλφη σου, ἢ θὰ τὸν ἐγγράψῃς; χαίρω πολὺ ὅτι ἡ ἐξέδρα τοῦ Φαλήρου εἶνε γεμάτη πάντα ἀπὸ παιδιὰ δικὰ μας) Ψυμινὴν Τριανιαν (ὄχι) Ἀγγελον Ἀδερῶν (ναι) Ἡλιόλουστον Πρωῖαν (ἔστειλα) Παναγιώτην K. Π. (διότι δὲν ἔλαβα ἐπιστολήν σου μετὰ ἀντίτιμον ψευδωνύμου: τὰ συγχαρητήρια τοῦ καθηγητοῦ σου διὰ τὴν «ἐκτακτὸν ὕλην» τῶν φυλλαδίων μου, μετὰ τιμῶν πολὺ) Γλυκεῖαν Ἑλλάδα (ἰδὲς τί ἀπαντᾷ παραπάνω πρὸς τὴν Ἐαρινὴν Ἐσπέραν) Νύκτα τῆς Καστέλλας, κτλ.

Ἐξέδρα τοῦ Φαλήρου (ὁ ὁποῖος τώρα τὸ καλοκαίρι βοηθεῖ τὸν πατέρα του εἰς τὴν ἐργασίαν του, καὶ εἶνε πολὺ ὑπερήφανος: καὶ εὐχαριστήμενος διὰ τοῦτο, — μετὰ τὸ δικό του!) Ἀπτερον Νίκη (ἔδωσα τὴν ἐπιστολήν σου εἰς τὸν Ἀνανίαν, ὁ ὁποῖος ἐξεκαρδίσθη ἀπὸ τὰ γέλια: ἀκούσε, ἔλεγε, νὰ νομίζω, ὅτι δὲν ὑπάρχω; μετὰ τὸ ἄλλο κἀμινω: παρὰ νὰ ὑπάρχω; ἢ ἐνοοῦσε, ἴσως, τὴν τεμπελίαν του) Χλόην (ποῦ ἔχει τόση τεμπελία—καὶ αὐτὴ—τώρα, ὡστε βαριεπιά τὸ ζῆ περιεργὸ πρᾶγμα καὶ ἀπίστευτο!) Κόκκινον Στέφανον (λοιπὸν νὰ ἰδοῦμε, θὰ σοῦ τὸν ἀρπάξῃ ἡ ἐξαδέλφη σου, ἢ θὰ τὸν ἐγγράψῃς; χαίρω πολὺ ὅτι ἡ ἐξέδρα τοῦ Φαλήρου εἶνε γεμάτη πάντα ἀπὸ παιδιὰ δικὰ μας) Ψυμινὴν Τριανιαν (ὄχι) Ἀγγελον Ἀδερῶν (ναι) Ἡλιόλουστον Πρωῖαν (ἔστειλα) Παναγιώτην K. Π. (διότι δὲν ἔλαβα ἐπιστολήν σου μετὰ ἀντίτιμον ψευδωνύμου: τὰ συγχαρητήρια τοῦ καθηγητοῦ σου διὰ τὴν «ἐκτακτὸν ὕλην» τῶν φυλλαδίων μου, μετὰ τιμῶν πολὺ) Γλυκεῖαν Ἑλλάδα (ἰδὲς τί ἀπαντᾷ παραπάνω πρὸς τὴν Ἐαρινὴν Ἐσπέραν) Νύκτα τῆς Καστέλλας, κτλ.

Ἐξέδρα τοῦ Φαλήρου (ὁ ὁποῖος τώρα τὸ καλοκαίρι βοηθεῖ τὸν πατέρα του εἰς τὴν ἐργασίαν του, καὶ εἶνε πολὺ ὑπερήφανος: καὶ εὐχαριστήμενος διὰ τοῦτο, — μετὰ τὸ δικό του!) Ἀπτερον Νίκη (ἔδωσα τὴν ἐπιστολήν σου εἰς τὸν Ἀνανίαν, ὁ ὁποῖος ἐξεκαρδίσθη ἀπὸ τὰ γέλια: ἀκούσε, ἔλεγε, νὰ νομίζω, ὅτι δὲν ὑπάρχω; μετὰ τὸ ἄλλο κἀμινω: παρὰ νὰ ὑπάρχω; ἢ ἐνοοῦσε, ἴσως, τὴν τεμπελίαν του) Χλόην (ποῦ ἔχει τόση τεμπελία—καὶ αὐτὴ—τώρα, ὡστε βαριεπιά τὸ ζῆ περιεργὸ πρᾶγμα καὶ ἀπίστευτο!) Κόκκινον Στέφανον (λοιπὸν νὰ ἰδοῦμε, θὰ σοῦ τὸν ἀρπάξῃ ἡ ἐξαδέλφη σου, ἢ θὰ τὸν ἐγγράψῃς; χαίρω πολὺ ὅτι ἡ ἐξέδρα τοῦ Φαλήρου εἶνε γεμάτη πάντα ἀπὸ παιδιὰ δικὰ μας) Ψυμινὴν Τριανιαν (ὄχι) Ἀγγελον Ἀδερῶν (ναι) Ἡλιόλουστον Πρωῖαν (ἔστειλα) Παναγιώτην K. Π. (διότι δὲν ἔλαβα ἐπιστολήν σου μετὰ ἀντίτιμον ψευδωνύμου: τὰ συγχαρητήρια τοῦ καθηγητοῦ σου διὰ τὴν «ἐκτακτὸν ὕλην» τῶν φυλλαδίων μου, μετὰ τιμῶν πολὺ) Γλυκεῖαν Ἑλλάδα (ἰδὲς τί ἀπαντᾷ παραπάνω πρὸς τὴν Ἐαρινὴν Ἐσπέραν) Νύκτα τῆς Καστέλλας, κτλ.

Ἐξέδρα τοῦ Φαλήρου (ὁ ὁποῖος τώρα τὸ καλοκαίρι βοηθεῖ τὸν πατέρα του εἰς τὴν ἐργασίαν του, καὶ εἶνε πολὺ ὑπερήφανος: καὶ εὐχαριστήμενος διὰ τοῦτο, — μετὰ τὸ δικό του!) Ἀπτερον Νίκη (ἔδωσα τὴν ἐπιστολήν σου εἰς τὸν Ἀνανίαν, ὁ ὁποῖος ἐξεκαρδίσθη ἀπὸ τὰ γέλια: ἀκούσε, ἔλεγε, νὰ νομίζω, ὅτι δὲν ὑπάρχω; μετὰ τὸ ἄλλο κἀμινω: παρὰ νὰ ὑπάρχω; ἢ ἐνοοῦσε, ἴσως, τὴν τεμπελίαν του) Χλόην (ποῦ ἔχει τόση τεμπελία—καὶ αὐτὴ—τώρα, ὡστε βαριεπιά τὸ ζῆ περιεργὸ πρᾶγμα καὶ ἀπίστευτο!) Κόκκινον Στέφανον (λοιπὸν νὰ ἰδοῦμε, θὰ σοῦ τὸν ἀρπάξῃ ἡ ἐξαδέλφη σου, ἢ θὰ τὸν ἐγγράψῃς; χαίρω πολὺ ὅτι ἡ ἐξέδρα τοῦ Φαλήρου εἶνε γεμάτη πάντα ἀπὸ παιδιὰ δικὰ μας) Ψυμινὴν Τριανιαν (ὄχι) Ἀγγελον Ἀδερῶν (ναι) Ἡλιόλουστον Πρωῖαν (ἔστειλα) Παναγιώτην K. Π. (διότι δὲν ἔλαβα ἐπιστολήν σου μετὰ ἀντίτιμον ψευδωνύμου: τὰ συγχαρητήρια τοῦ καθηγητοῦ σου διὰ τὴν «ἐκτακτὸν ὕλην» τῶν φυλλαδίων μου, μετὰ τιμῶν πολὺ) Γλυκεῖαν Ἑλλάδα (ἰδὲς τί ἀπαντᾷ παραπάνω πρὸς τὴν Ἐαρινὴν Ἐσπέραν) Νύκτα τῆς Καστέλλας, κτλ.

Ἐξέδρα τοῦ Φαλήρου (ὁ ὁποῖος τώρα τὸ καλοκαίρι βοηθεῖ τὸν πατέρα του εἰς τὴν ἐργασίαν του, καὶ εἶνε πολὺ ὑπερήφανος: καὶ εὐχαριστήμενος διὰ τοῦτο, — μετὰ τὸ δικό του!) Ἀπτερον Νίκη (ἔδωσα τὴν ἐπιστολήν σου εἰς τὸν Ἀνανίαν, ὁ ὁποῖος ἐξεκαρδίσθη ἀπὸ τὰ γέλια: ἀκούσε, ἔλεγε, νὰ νομίζω, ὅτι δὲν ὑπάρχω; μετὰ τὸ ἄλλο κἀμινω: παρὰ νὰ ὑπάρχω; ἢ ἐνοοῦσε, ἴσως, τὴν τεμπελίαν του) Χλόην (ποῦ ἔχει τόση τεμπελία—καὶ αὐτὴ—τώρα, ὡστε βαριεπιά τὸ ζῆ περιεργὸ πρᾶγμα καὶ ἀπίστευτο!) Κόκκινον Στέφανον (λοιπὸν νὰ ἰδοῦμε, θὰ σοῦ τὸν ἀρπάξῃ ἡ ἐξαδέλφη σου, ἢ θὰ τὸν ἐγγράψῃς; χαίρω πολὺ ὅτι ἡ ἐξέδρα τοῦ Φαλήρου εἶνε γεμάτη πάντα ἀπὸ παιδιὰ δικὰ μας) Ψυμινὴν Τριανιαν (ὄχι) Ἀγγελον Ἀδερῶν (ναι) Ἡλιόλουστον Πρωῖαν (ἔστειλα) Παναγιώτην K. Π. (διότι δὲν ἔλαβα ἐπιστολήν σου μετὰ ἀντίτιμον ψευδωνύμου: τὰ συγχαρητήρια τοῦ καθηγητοῦ σου διὰ τὴν «ἐκτακτὸν ὕλην» τῶν φυλλαδίων μου, μετὰ τιμῶν πολὺ) Γλυκεῖαν Ἑλλάδα (ἰδὲς τί ἀπαντᾷ παραπάνω πρὸς τὴν Ἐαρινὴν Ἐσπέραν) Νύκτα τῆς Καστέλλας, κτλ.

Ἐξέδρα τοῦ Φαλήρου (ὁ ὁποῖος τώρα τὸ καλοκαίρι βοηθεῖ τὸν πατέρα του εἰς τὴν ἐργασίαν του, καὶ εἶνε πολὺ ὑπερήφανος: καὶ εὐχαριστήμενος διὰ τοῦτο, — μετὰ τὸ δικό του!) Ἀπτερον Νίκη (ἔδωσα τὴν ἐπιστολήν σου εἰς τὸν Ἀνανίαν, ὁ ὁποῖος ἐξεκαρδίσθη ἀπὸ τὰ γέλια: ἀκούσε, ἔλεγε, νὰ νομίζω, ὅτι δὲν ὑπάρχω; μετὰ τὸ ἄλλο κἀμινω: παρὰ νὰ ὑπάρχω; ἢ ἐνοοῦσε, ἴσως, τὴν τεμπελίαν του) Χλόην (ποῦ ἔχει τόση τεμπελία—καὶ αὐτὴ—τώρα, ὡστε βαριεπιά τὸ ζῆ περιεργὸ πρᾶγμα καὶ ἀπίστευτο!) Κόκκινον Στέφανον (λοιπὸν νὰ ἰδοῦμε, θὰ σοῦ τὸν ἀρπάξῃ ἡ ἐξαδέλφη σου, ἢ θὰ τὸν ἐγγράψῃς; χαίρω πολὺ ὅτι ἡ ἐξέδρα τοῦ Φαλήρου εἶνε γεμάτη πάντα ἀπὸ παιδιὰ δικὰ μας) Ψυμινὴν Τριανιαν (ὄχι) Ἀγγελον Ἀδερῶν (ναι) Ἡλιόλουστον Πρωῖαν (ἔστειλα) Παναγιώτην K. Π. (διότι δὲν ἔλαβα ἐπιστολήν σου μετὰ ἀντίτιμον ψευδωνύμου: τὰ συγχαρητήρια τοῦ καθηγητοῦ σου διὰ τὴν «ἐκτακτὸν ὕλην» τῶν φυλλαδίων μου, μετὰ τιμῶν πολὺ) Γλυκεῖαν Ἑλλάδα (ἰδὲς τί ἀπαντᾷ παραπάνω πρὸς τὴν Ἐαρινὴν Ἐσπέραν) Νύκτα τῆς Καστέλλας, κτλ.